

សចកុដ៏ពិតជាអ្វី? - លខេមួយ

ក្របខ័ណ្ឌឧបសគ្គសចកុដ៏ពិត៖ វិវរណៈ ហ្វារីឡៃលេពុយាករណ៍ និងអាល់ហ្វា និងអូមហេតា

Jeff Pippenger
2023-08-05

មុននឹងយើងពិចារណាអំពីប្រធានបទថា អ្វីជាសចកុដ៏ពិត នោះ យើងសង្កេតឃើញថា យើងបានចាប់ផ្តើមការសិក្សាស្រាវជ្រាវដោយខ្លួនយើងពីប្រធានបទនេះជំពូកទីមួយ ហើយបន្ទាប់មកបានបន្តថែមទៀតបន្តបន្ទាប់ពីអំពីយ៉ា។

គោលបំណងមួយចំនួននៃការសិក្សាទាំងនេះ៖

គឺដើម្បីបំភ្លឺអំពីអត្ថបទពិតប្រាកដនៃប្រធានបទនេះសម្រាប់អ្នកក្នុងទំនាយ

ដើម្បីបំភ្លឺអំពីប្រធានបទនេះសម្រាប់អ្នកក្នុងទំនាយ

ដើម្បីបំភ្លឺអំពីប្រធានបទនេះសម្រាប់អ្នកក្នុងទំនាយ

និងដើម្បីបំភ្លឺអំពីប្រធានបទនេះសម្រាប់អ្នកក្នុងទំនាយ

យើងបានបង្ហាញថា ខ្លួនយើងបានបង្ហាញពីប្រធានបទនេះសម្រាប់អ្នកក្នុងទំនាយ

និងតម្រូវឱ្យយើងបង្ហាញពីប្រធានបទនេះសម្រាប់អ្នកក្នុងទំនាយ

និងនូវចុង ព្រះយេស៊ូវបានបង្ហាញពីប្រធានបទនេះសម្រាប់អ្នកក្នុងទំនាយ

ជាចំណុចចាប់ផ្តើម និងចំណុចបញ្ចប់ ជាអង្គទីមួយ និងអង្គទីពីរនៃប្រធានបទនេះ

យើងបានប្រើការពិភាក្សាខ្លីមួយអំពីអំពីយ៉ាដែលបានក្នុងការសិក្សាទីពីរ

ដើម្បីបំភ្លឺអំពីប្រធានបទនេះសម្រាប់អ្នកក្នុងទំនាយ

សរុបគ្នានឹងខ្លួនយើងបានបង្ហាញពីប្រធានបទនេះសម្រាប់អ្នកក្នុងទំនាយ

ហើយលើសពីនេះទៀតថា ខ្លួនយើងបានបង្ហាញពីប្រធានបទនេះសម្រាប់អ្នកក្នុងទំនាយ

ក៏សរុបគ្នាផងដែរនឹងដើម្បីបំភ្លឺអំពីប្រធានបទនេះសម្រាប់អ្នកក្នុងទំនាយ

តាមវិធីណាក៏ដោយដែលបានក្នុងការសិក្សាទីពីរ មិនថាជាទាំងមូល

ឬជាពីរសញ្ញាផងដែរ

ចំណុចមួយទៀតនៃយើងកំពុងខិតខំអភិវឌ្ឍន៍ គឺការយល់ដឹងថា

ភាពជាព្រះបាទគឺជាប្រធានបទនេះសម្រាប់អ្នកក្នុងទំនាយ

ដើម្បីបំភ្លឺអំពីប្រធានបទនេះសម្រាប់អ្នកក្នុងទំនាយ

យើងបានកត់សម្គាល់ថា ខណៈដែលពេលវេលាបន្តបន្ទាប់ពីប្រធានបទនេះសម្រាប់អ្នកក្នុងទំនាយ

ប្រធានបទនេះសម្រាប់អ្នកក្នុងទំនាយ

ព្រះជាម្ចាស់បានបំភ្លឺអំពីប្រធានបទនេះសម្រាប់អ្នកក្នុងទំនាយ

តាមរយៈនិមិត្តរូបនៃព្រះនាមផ្តល់ឱ្យយើង

ព្រះនាមគ្រប់ព្រះចៅសុទ្ធតែមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់អំបូរហាំ

ហើយព្រះនាមនេះក៏មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ម៉ូសេដែរ

ប៉ុន្តែឱ្យយើងសង្វេគម្នីយ៉ាងណា ចាប់ពីពេលនោះតទៅ

ព្រះនាមរបស់ព្រះយេស៊ូវបានសម្គាល់ថា ជា Jehovah។ បន្ទាប់មក

នូវពេលដែលព្រះយេស៊ូវបានបង្ហាញពីប្រធានបទនេះសម្រាប់អ្នកក្នុងទំនាយ

បានសម្គាល់នូវក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ឡើយ លើកលែងតែការបញ្ចប់ពាក្យមួយនៃ

ព្រះនាមនោះដោយជនហាមឱ្យប្រើឱ្យប្រើក្នុងនាមនៃយ៉េស៊ូវ ជំពូក ៣។

នៅពេលដែលទ្រង់បានចូលក្នុងសច្ចកុដិសញ្ញាជាមួយនឹងការចាប់ផ្តើមនៃ Adventism។

ដល់ហេតុអ្វីបានជាយើងកុំលាយជាអ្នកអាជីវកម្មទីស្តីការដ្ឋានប៉ុណ្ណោះ?» Evangelism, 121.

អីស្បែកអ្នកសម័យទំនើប។

នេះមិនពេញការបិទទូរារព្យះគុណមកដល់បន្តតិច។

ទូលចៅកាន់ពួកជំនុំទាំងឡាយ។ វិវរណៈ ៣៖១២, ១៣។

សារពុំមានចុងក្រោយ គឺជាសារនិរន្តរៈរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ
ហើយវាជាការបរិកសម្មង្គៃអំពីព្រះលក្ខណៈរបស់ទ្រង់។

«អ្នកដដែលៗចាំការយាងមករបស់ព្រះវរបិតាក្នុងកំលោះ ត្រូវនិយាយទៅកាន់បុរាណជនថា
“មើល ព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាចុះ!” ពន្លឺចុងក្រោយនៃសេចក្តីមតេតាករណ៍
សារចុងក្រោយនៃសេចក្តីមតេតាករណ៍នៃត្រូវប្រទានដល់លោកិយ
គឺជាការបរិកសម្មង្គៃអំពីព្រះលក្ខណៈនៃសេចក្តីសុឡាញ់របស់ទ្រង់។
ក្នុងរូបរបស់ព្រះត្រូវបង្ហាញសិរីល្អរបស់ទ្រង់។ ក្នុងដីរឹត និងអត្តចរិតរបស់ខ្លួន
ពួកគេត្រូវបង្ហាញឲ្យយើងឃើញអំពីអ្វីដែលព្រះគុណរបស់ព្រះបានផ្តល់សម្រាប់ពួកគេ»។
Christ's Object Lessons, 415, 416.

យើងនាំមានអ្វីជាច្រើនទៀតត្រូវកត់ត្រាទុកអំពីព្រះយេស៊ូវជាព្រះបន្ទូល ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ
យើងនឹងលើកយកពាក្យ «សេចក្តីពិត» មកពិចារណា។ ការយល់ដឹងអំពី «សេចក្តីពិត»
ហើយក៏អំពីពាក្យ «សេចក្តីពិត»

ព្រមទាំងអក្សរទាំងឡាយដែលត្រូវបានប្រើដើម្បីបង្កើតជា
«ព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីពិត» គឺជាការយល់ដឹងអំពីព្រះលក្ខណៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

ដូច្នេះ ពិឡាត់មានបុរសសន្សំទៅកាន់ទ្រង់ថា ដូច្នេះ តើទ្រង់ជាសត្វចេឬ?
ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលឆ្លើយថា អ្នកនិយាយហើយថា ខ្ញុំជាសត្វចេ។
ខ្ញុំបានប្រសូតមកសម្រាប់ការនេះ
ហើយខ្ញុំបានមកក្នុងលោកិយនេះសម្រាប់ហេតុនេះ
គឺដើម្បីបង្ហាញឲ្យបង្ហាញបន្ទាល់អំពីសេចក្តីពិត។
អស់អ្នកណាដែលស្ថិតនៅខាងសេចក្តីពិត អ្នកនោះតែងស្តាប់សំឡេងខ្ញុំ។
ពិឡាត់មានបុរសសន្សំទៅកាន់ទ្រង់ថា សេចក្តីពិតជាអ្វី?
ហើយកាលគាត់មាននិយាយដូច្នេះហើយ គាត់ក៏ចេញទៅឯពួកយូដាវិញ
ហើយមានបុរសសន្សំទៅកាន់ពួកគេថា
ខ្ញុំរកមិនឃើញកំហុសអ្វីសោះក្នុងខ្លួនអ្នកនេះទេ។ យ៉ូហាន 18:37, 38។

ពាក្យក្រិកដែលត្រូវបានបកប្រែថា «សេចក្តីពិត» នៅក្នុងខនៈ
មានបុរាណមកពីពាក្យហេប្រើមួយ ដែលជាអក្សរមួយផង ហើយសូម្បីតែដែលខេមួយផងដែរ។
អក្សរទីមួយនៃអក្ខរក្រមហេប្រើគឺ 'aleph.' ជាកំណត់ដៃ អក្សរពីរដំបូងនៃអក្ខរក្រមហេប្រើគឺ
"aleph" និង "beth,"
ហើយវាមានភាពស្រដៀងយ៉ាងខ្លាំងទៅនឹងអក្សរពីរដំបូងក្នុងភាសាក្រិក គឺ alpha និង
beta។ រួមគ្នា ពួកវាបង្កើតជាប្រសព្វសម្រាប់ពាក្យ "alphabet." ដូច្នេះ ពាក្យ "alpha"
(មកពីអក្សរហេប្រើ aleph) ត្រូវបានប្រើជាអក្សរមួយ ពាក្យមួយ លេខមួយ
ហើយក៏ជាព្រះនាមមួយក្នុងចំណោមព្រះនាមជាច្រើនរបស់ព្រះយេស៊ូវផងដែរ។

នៅពេលដែលពិឡាត់បានសួរសំណួរថា «សេចក្តីពិតជាអ្វី?»
ព្រះយេស៊ូវបានបន្ទូលប្រាប់គាត់រួចហើយថា មូលហេតុដែលទ្រង់
«បានមកក្នុងលោកិយ» ហើយក៏មូលហេតុដែលទ្រង់ «បានប្រសូត» ផងដែរ
គឺដើម្បីបង្ហាញឲ្យបង្ហាញបន្ទាល់អំពី «សេចក្តីពិត»។ ទ្រង់ក៏បានបន្ថែមថា
«អស់អ្នកដែលស្ថិតនៅខាងសេចក្តីពិត តែងស្តាប់» សំឡេងរបស់ទ្រង់។

មានពាក្យហើយអ្នកដដែលៗអាស
នឹងអ្នកទាំងឡាយដែលស្តាប់ពាក្យនៃសេចក្តីទំនាយនេះ
ហើយកាន់កុសលសេចក្តីទាំងឡាយដែលបានសរសេរនៅក្នុងនោះ

ដុបិតពលេវលេវធិតមកដល់ហើយ។ វិវរណៈ ១:៣

សចេកុតិពិតៈ G225—មកពី G227; សចេកុតិពិតៈ – ពិត, X ពិតបុរាណ, សចេកុតិពិត,
សចេកុតិពិតៈ G227—មកពី G1 (ជាភាគល្អិតបដិសេធ) និង G2990; ពិត (ដូចជាមិនលាក់បាំង)៖
– ពិត, ពិតបុរាណ, សចេកុតិពិតៈ G1; A. មានបុរាណភាសាប្រើ;
អកុសលទីមួយនៃអកុសលកុរមៈ ក្នុងន័យប្រៀបធៀបបំណុល (ពីការប្រើវិញ្ញាណខេ)
គឺទីមួយ។ អាណិត្យ។

ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់គាត់ថា៖ «ឧត្តមជាដុល្លរ ជាសចេកុតិពិត និងជាជីវិត
គ្មានអ្នកណាមកដល់ព្រះបិតាបានឡើយ លុះត្រាតែតាមរយៈឧត្តម»។ យ៉ូហាន 14:6។

នេះពេលព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលថា «ឧត្តមជា... សចេកុតិពិត» ទ្រង់កំពុងមានព្រះបន្ទូលថា
ទ្រង់ជាអកុសលមួយ ជាលេខមួយ និងជាពាក្យមួយ សម្រាប់អកុសលអាណិត្យ
ហើយពាក្យអាណិត្យ និងលេខអាណិត្យ សុទ្ធជាថា «សចេកុតិពិត» ទាំងអស់។
នេះក្នុងគម្ពីរដានីយ៉ែ ព្រះគ្រីស្ទបានបង្ហាញអង្គទ្រង់ថាជាអ្នករាប់ដ៏អស្ចារ្យ
ដល់ជានិមន័យនៃពាក្យប្រើ «Palmoni» ដល់គ្រូបាទបកប្រែថា
«ពួកបរិសុទ្ធជាកំណត់មួយអង្គដល់បាននិយាយ» នៅក្នុងដានីយ៉ែ ជំពូក ៨។

បន្ទាប់មក ឧត្តមបានបរិសុទ្ធមុនាក់កំពុងនិយាយ ហើយបរិសុទ្ធមុនាក់ទៀតបាននិ
យាយទៅកាន់បរិសុទ្ធមុនាក់នោះដល់កំពុងនិយាយថា
និមិត្តអំពីយញ្ញបូជាប្រចាំថ្ងៃ និងអំពីលេខដល់នាំឲ្យកើតសចេកុតិពិតសង្កត់ធ្ងន់
ដល់បុគ្គលទាំងបរិសុទ្ធ និងពួកពលជំនុំឲ្យគ្រូគោរពឈ្មោះម្ចាស់
នឹងបន្តទៅដល់ពេលណា? ហើយលោកបានមានបុរសសន្សំមកកាន់ឧត្តមថា
ដល់ពីរពាន់បីរយថ្ងៃ; បន្ទាប់មក ទីបរិសុទ្ធនឹងគ្រូបាទសម្ភាសឲ្យបរិសុទ្ធ។
ដានីយ៉ែ 8:13, 14។

"ព្រះបរិសុទ្ធមុនាក់នោះ" នៅក្នុងខនីដប័ប្រី គឺ "ប៉ាល់ម៉ូនី"— អ្នករាប់ដ៏អស្ចារ្យ
ឬអ្នករាប់អាចកំហែង។ ខនីដពីរនេះជាកន្លែងដល់ទំនាយនៃ 2300 ឆ្នាំ
និងទំនាយទាំងពីរនៃ 2520 ឆ្នាំ គ្រូបាទបង្ហាញចេញ 2300 ឆ្នាំនោះសំដៅទៅលើ
"ទីបរិសុទ្ធ" ហើយទំនាយ 2520 ឆ្នាំទាំងពីរសំដៅទៅលើ "ពលបរិវារ" ព្រោះទាំងទីបរិសុទ្ធ
និងពលបរិវារនឹងគ្រូរួមជាន់ឈ្មោះ។ ទំនាយ 2520 ឆ្នាំកំណត់ឲ្យការជាន់ឈ្មោះទីបរិសុទ្ធ
និងបុរាណសុភវរបស់ព្រះ។ ទំនាយដ៏ជ្រាលជ្រៅបី ដល់ទាក់ទងគ្នាយ៉ាងជិតស្និទ្ធ
ដោយផ្អែកលើពេលវេលា សុចិត្តនៃគ្រូរង់ចំណុចនៃព្រះគម្ពីរ
ដល់ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ណែនាំអង្គទ្រង់ថាជាអ្នករាប់អាចកំហែងដ៏អស្ចារ្យ។
មិនមែនគ្រឹះមតិថា ទ្រង់បានជួបសេចក្តីនៃខនីដពីរនេះ
ដើម្បីបង្ហាញនាំអង្គទ្រង់ថាជាមុច្ចាស់នៃពេលវេលាបំណុលនោះទេ
ប៉ុន្តែខនីដពីរដល់ទ្រង់បង្ហាញអង្គទ្រង់នោះ ក៏កំណត់សម្គាល់ពេលវេលាដល់ទ្រង់នឹងចូល
ក្នុងសចេកុតិពិតជាមួយអ្នកអរិយឯងវិញ្ញាណសម័យទំនើប
ហើយខនីដពីរនោះក៏ជាគ្រឹះ និងសសរសុភមុកកណ្តាលនៃអាដវនេទីស៊ីមផងដែរ។

បទគម្ពីរ ដល់លើសអស់ពីបទគម្ពីរទាំងឡាយ បានកុលាយជាទាំងមូលដូចមាន
និងសសរគ្រឹះកណ្តាលនៃនៃអាដវនេ គឺសចេកុតិពិតបុរាណថា «ដល់ពីរពាន់បីរយថ្ងៃ
បន្ទាប់មកទីបរិសុទ្ធនឹងគ្រូបាទសម្ភាសឲ្យបរិសុទ្ធ»។ [ដានីយ៉ែ 8:14] The Great
Controversy, 409.

នលៃពលេនចុងបញ្ចប់ក្នុងឆ្នាំ 1798 សង្ឃៀវកៅដានីយ៍លៃក្បវហានបរិកត្យា
ហឺយសារបសទេវតាទីមួយហានមកដល់ក្នុងបុរេគុតិសាស្ត្រ ដោយសម្គាល់ការកើនឡើង
នៃចំណេះដឹងខាងទំនាយដលៃហានកើតឡើងក្នុងសម័យនៃចលនាមីឡវ៉ាយត៍
ដលៃជាការចាប់ផ្តើមនៃវេនេដេអេនេទីស។
នលៃពលេសង្ឃៀវកៅដានីយ៍លៃក្បវហានបរិកត្យាដល់ពួកមីឡវ៉ាយត៍
សារមួយពីប៉ាល់ម៉ូនី—ជាសារអំពីពលេវលោ—ក្បវហានយល់យឺតៗ
ពុះបន្ទូលរបស់ពុះមិនដលៃបរាជ័យឡើយ
ហឺយទ្រង់តែងតែសម្គាល់ចុងបញ្ចប់ជាមួយនឹងការចាប់ផ្តើមជានិច្ច។ ដូច្នេះ
នលៃចុងបញ្ចប់នៃវេនេដេអេនេទីស
នឹងមានយ៉ាងពិតប្រាកដនូវការបរិកសម្មងដៃអំពីលក្ខខណៈរបស់ទ្រង់
ដូចដលៃមាននលៃក្នុងបុរេគុតិសាស្ត្រមីឡវ៉ាយត៍។
សចក្ខីពិតនេះផ្តល់ការចាប់ផ្តើម និងការបញ្ចប់នៃវេនេដេអេនេទីស
ប៉ុន្តែវាផ្តល់ការចាប់ផ្តើមនៃទំនាក់ទំនងដលៃហានបញ្ចេញជាក់រវាងសង្ឃៀវកៅដានីយ៍លៃ
និងសង្ឃៀវកៅវិវរណៈផងដែរ។ ដានីយ៍លៃ និងវិវរណៈគំណាងឲ្យសង្ឃៀវកៅតម្លៃ
ហឺយក្នុងការគំណាងនោះ ពួកគេសាក្សីពីរូប ដោយដានីយ៍លៃជាប្រធាន
ហឺយវិវរណៈជាប្រធានក្រោយ។

«សង្ឃៀវកៅដានីយ៍លៃ និងវិវរណៈ ជាសង្ឃៀវកៅតម្លៃ។ មួយជាពុះបន្ទូលទំនាយ
មួយទៀតជាវិវរណៈ; មួយជាសង្ឃៀវកៅដលៃក្បវហានបរិកត្យា
មួយទៀតជាសង្ឃៀវកៅដលៃក្បវហានបរិកចំហ»។ Seventh-day Adventist Bible
Commentary, volume 7, 972.

ដានីយ៍លៃ និងវិវរណៈ ជាសង្ឃៀវកៅពីរ ដលៃជាសង្ឃៀវកៅតម្លៃ
ដូចគ្នានឹងពុះគម្ពីរដលៃជាសង្ឃៀវកៅតម្លៃ បង្អែកជាពុះគម្ពីរសញ្ញាចាស់
និងពុះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ឬជាការចាប់ផ្តើម និងចុងបញ្ចប់។ នលៃក្នុងវិវរណៈ ជំពូក ១១
សាក្សីទាំងពីរ ដលៃក្បវហានបង្ហាញថាជាម៉ូសេ និងអលើយ៉ា គឺជាពុះគម្ពីរសញ្ញាចាស់
និងពុះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។

«អំពីសាក្សីទាំងពីរ នោះហោរាហានបុរាណបន្តថ្ងៃទៀតថាៈ
“អូនកន្លងនេះគឺជាដើមអូលីវពីរ និងជាចង្កៀងពីរ
ដលៃឈរនលៃចំពោះពុះនៃនៃដី។” «អូនកន្លងក្នុងក្រឹត្យនិយាយថាៈ
“ពុះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ជាចង្កៀងសម្រាប់ដើមទ្រូលបង្ក
និងជាពន្លឺសម្រាប់ផ្លូវទ្រូលបង្ក។”» វិវរណៈ 11:4; ទំនុកតម្កល់ 119:105។
សាក្សីទាំងពីរនោះ គំណាងឲ្យពុះគម្ពីរនៃសញ្ញាចាស់ និងសញ្ញាថ្មី។ The Great
Controversy, 267.

ដានីយ៍លៃ និងយ៉ូហាន ជាសាក្សីពីរូប ដលៃទាំងពីរក្បវហានបៀតបៀន
ទាំងពីរក្បវហាននលៃជាឈ្មួញ
ទាំងពីរក្បវហានបុរាណខុសបែនទាត់ដូចគ្នានលៃបុរេគុតិសាស្ត្រទំនាយឲ្យកត់ត្រា
ទាំងពីរគំណាងឲ្យមួយសន្លឹកសៀវភៅបួនពាន់នាក់
ទាំងពីររស់នលៃក្នុងអវសានក្រោយនៃការបំផ្លាញក្នុងយូសាឡឹម
ហឺយទាំងពីរជានិមិត្តរូបនៃសចក្ខីសុលាប់ និងការរស់ឡើងវិញ (យ៉ូហានពីបុរេកំពុងពុះ
និងដានីយ៍លៃពីរូបសក្រតោ)។

ដានីយ៍លែបានកំណត់អត្តសញ្ញាណនៃការបរិកសម្បជនដៃពិសេសមួយអំពីលក្ខខណៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយលោកបានផ្ទេរដូចនោះនោះទៅក្នុងខ្លួនពិសេសនៃការបំផុសគំនិតហៅថា «សសរចម្បង និងមូលដ្ឋាន» នៃក្រុមជំនុំសេនេដរនេទីសូទ។ ខាងពីរនោះគឺជា «ថមកំពូល» ជាថមចុងក្រោយដៃគូរបានដាក់លើមូលដ្ឋាន ដៃគូរបានកំណត់ដោយកិច្ចការរបស់វិល្លយាម មីឡី។ ថមកំពូលនោះបាននាំមកជាមួយនូវការយល់ដឹងអំពីទីបរិសុទ្ធនៅស្ថានសួគ៌ ច្បាប់របស់ព្រះ ថងសែប្បទ ការជំនុំជម្រះសិរិបអង្គកេ និងទេវតាទាំងបីនៃវិវរណៈ ជំពូកដប់បួន។ ដានីយ៍លែគឺជាការចាប់ផ្តើមនៃសៀវភៅ យ៉ូហានគឺជាចុងបញ្ចប់។

ការសរសេរបស់យ៉ូហាននឹងកំណត់អត្តសញ្ញាណការបរិកសម្បជនដៃមួយអំពីព្រះលក្ខខណៈរបស់ ព្រះគ្រីស្ទនៅចុងបញ្ចប់នៃអោដរនេទីស្វីម។ នៅដើមកំណើតនៃអ៊ីស្រាអែលសម័យទំនើប ទ្រង់បានបរិកសម្បជនដៃអង្គទ្រង់ជាអ្នករាប់ដ៏អស្ចារ្យ ព្រះបង្កកើតនៃអ្វីៗទាំងអស់ដៃទាក់ទងនឹងគណិតវិទ្យា ហើយនៅចុងបញ្ចប់នៃអ៊ីស្រាអែលសម័យទំនើប ទ្រង់កំពុងបរិកសម្បជនដៃអង្គទ្រង់ជាអ្នកភាសាវិទូដ៏អស្ចារ្យ។ ទ្រង់ជាព្រះបង្កកើតនៃអ្វីៗទាំងអស់ដៃពាក់ព័ន្ធនឹងភាសា មិនថាជាវចនាសម្ព័ន្ធនៃភាសា ក្បួនរយោករណ៍ ពាក្យសព្ទ ហើយសូម្បីតែអក្សរនៃក្រុមអក្ខរាវិរុទ្ធក៏ដោយ។ ទ្រង់បានបង្កកើតការទំនាក់ទំនងដៃសម្រេចបានដោយពាក្យសម្តី សុចិត្តក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ក្បួនរយោករណ៍ មិនថាជាការសរសេរ ឬការនិយាយ ហើយគូរបានសរសេរដោយអក្ខរក្រមមួយដៃជាតាមការច្បាប់របស់ទ្រង់ ហើយលើសពីទាំងអស់នោះទៀត—ទ្រង់គឺជាព្រះបន្ទូល។ ដោយព្រះបន្ទូលនោះ ទ្រង់ប្តូរល្បែងពួកទ្វារដៃសេដ្ឋកិច្ចនៃខ្នាតក្រីក្រ និងមិនបានគ្រឿងមុន ឲ្យក្លាយជាពួកកីឡាដៃល្បឿនលឿនបានក្លាយជាបរិសុទ្ធ។

ចូរក្រែកពួកគេចេញឲ្យបរិសុទ្ធដោយសច្ចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ជាសច្ចក្តីពិត។ យ៉ូហាន ១៧:១៧។

ពាក្យដៃគូរបានបកប្រែថា «ក្រែកជាបរិសុទ្ធ» មានន័យថា ផ្ទេរឲ្យបរិសុទ្ធ។ មនុស្សសម្បជននៃបួនមីនបួនពាន់នាក់ នឹងបរិសុទ្ធ ហើយពួកគេនឹងបានឈានដល់ស្ថានភាពនៃចិត្តលក្ខខណៈនោះ ដោយសារ «សច្ចក្តីពិត» ឬអាចនិយាយបានថា ដោយសារ «ព្រះបន្ទូល» របស់ទ្រង់ ពីព្រោះព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះបន្ទូល ហើយទ្រង់ជាសច្ចក្តីពិត។

កាលដើមដំបូង ព្រះបន្ទូលបានគង់នៅ ហើយព្រះបន្ទូលបានគង់នៅជាមួយព្រះ ហើយព្រះបន្ទូលគឺជាព្រះ។ ព្រះបន្ទូលនោះបានគង់នៅជាមួយព្រះតាំងពីដើមដំបូង។ របស់ទាំងអស់គូរបានបង្កកើតមកដោយសារទ្រង់ ហើយបើគ្មានទ្រង់ទេ នោះគ្មានអ្វីមួយដៃបានបង្កកើតមកឡើយ។ យ៉ូហាន 1:1-3។

សូមកត់សម្គាល់ថា នេះគឺជារឿងដំបូងបំផុតដៃយ៉ូហានបានសរសេរនៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់គាត់។ ជាក់ជាមិនខាន វាស្របគ្នានឹងរឿងដំបូងបំផុតដៃបានសរសេរនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ។ វាបន្តថែមទៅលើទីបន្ទាល់ ដោយកំណត់អត្តសញ្ញាណឲ្យបានត្រឹមត្រូវនូវអ្វីដៃបាន ថងដៃទុកនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ជំពូក១។

នរោងចឹមកំណើត ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កកើតផ្ទះមែឃេ និងផែនដី។ លោកុបុប្ផតិ 1:1។

ពាក្យដដែលគួរឲ្យមានបកប្រែថា «ព្រះ» នៅក្នុងខទីមួយ គឺជាពហុវចនៈ
ដូច្នេះមានបង្ហាញតាំងពី «ដើមកំណើត» នោះឯងថា ព្រះមានច្បាស់ជាមួយ។
«នរោងចឹមកំណើត» នៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន ព្រះបន្ទូលគង់នៅជាមួយព្រះ
ហើយព្រះបន្ទូលនោះជាព្រះ។ ហើយព្រះបន្ទូលនោះជាព្រះបង្កកើត។

ព្រះយេស៊ូគឺជាព្រះបន្ទូល ហើយទ្រង់បានបង្កកើតព្រះគម្ពីរ ដោយរួមបញ្ចូលភាពទេវភាព
ជាមួយនឹងភាពជាមនុស្ស—ភាពទេវភាពដែលតំណាងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងភាពជា
មនុស្សនៅក្នុងបុគ្គលរបស់អ្នកទាំងឡាយដែលបានសរសេរពាក្យទាំងនោះនៅក្នុង
សៀវភៅដដែលគួរឲ្យជឿទៅកាន់ក្រុមជំនុំទាំងឡាយ។ ដូច្នេះ
ព្រះគម្ពីរគឺជាការរួមបញ្ចូលគ្នានៃភាពជាមនុស្ស និងភាពទេវភាព ដូចជាព្រះយេស៊ូដែរ។
ព្រះគម្ពីរ ទោះបីជាមានការចូលរួមពីមនុស្សដែលមានសាច់ឈាមផ្តល់ក៏ដោយ
ក៏នៅតែបរិសុទ្ធ ហើយបន្ទាប់មក បុរសទាំងឡាយដែលបានកាន់បិទសរសេរផង
ក៏បរិសុទ្ធដែរ។

យើងក៏មានព្រះបន្ទូលនៃនាយដែលកាន់កែប្រែកងមាំជាងមុនដែរ;
ហើយអ្នករាល់គ្នាផ្ទុយនឹងល្អហើយ
បរិសុទ្ធជាបុរសប្រយ័ត្នយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះព្រះបន្ទូលនោះ
ដូចជាចំពោះពន្លឺមួយដែលភ្លឺនូវនរោងចឹមកំណើត រហូតដល់ថ្ងៃនេះឡើង
ហើយផ្ទុយពីការឡើងក្នុងចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នា ចូរដឹងជាមុនសិនថា
ទំនាយណាមួយនៃព្រះគម្ពីរ មិនមែនកើតពីការបកស្រាយដោយខ្លួនឯងឡើយ។ ដូច្នេះ
ទំនាយមិនដែលកើតមានមកក្នុងកាលពីបុរាណ ដោយឆន្ទៈរបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែ
មនុស្សបរិសុទ្ធរបស់ព្រះបានចូលដៃឡើង ដោយគួរឲ្យវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជំរុញ។ ២
ពេតេស ១:១៩-២១។

ទោះបីពួកហោរាក៏ដោយជាមនុស្សបរិសុទ្ធ
ក៏ពួកគេនៅតែជាមនុស្សដែលបានផ្តល់ក៏ដោយ
ពីព្រោះមនុស្សទាំងអស់បានប្រព្រឹត្តកំហុសហើយ ហើយខ្វះមិនដល់សិរិល្អរបស់ព្រះ។
ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះគម្ពីរជាការរួមបញ្ចូលគ្នានៃភាពទេវភាព
និងភាពមនុស្សជាតិ ហើយវាបរិសុទ្ធ ពីព្រោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានយាងមក
ដើម្បីបង្ហាញក្នុងព្រះជន្មរបស់ទ្រង់ និងក្នុងព្រះបន្ទូលដែលបានសរសេររបស់ទ្រង់ថា
មនុស្សជាតិដែលរួមបញ្ចូលជាមួយភាពទេវភាព មិនប្រព្រឹត្តកំហុសឡើយ។
អ្វីដែលពិតអំពីព្រះគម្ពីរ ក៏ពិតអំពីព្រះគ្រីស្ទដែរ ដូច្នេះទ្រង់ជាព្រះគម្ពីរ។

ព្រះយេស៊ូបានយកសាច់ឈាមហាបមកលើអង្គឧរ្យង់ ហើយមិនដែលប្រព្រឹត្តហាបសោះ
ដូច្នេះទ្រង់បានផ្តល់ជាកំរិត មនុស្សជាតិនៅពេលរួមជាមួយនឹងទេវភាព
មិនប្រព្រឹត្តហាបឡើយ។

«រឿងរ៉ាវនៃបែបបែបហើម គឺជាបុរាណបទមួយដែលមិនអាចអស់បានឡើយ។
នរោងចឹមនោះ មានអ្វីដែលបានលាក់បាំង គឺ “ជម្រកនៃទ្រព្យសម្បត្តិ
ទាំងនៃបុរាណ និងចំណេះដឹងរបស់ព្រះ”។ រ៉ូម 11:33។
យើងមានការអស្ចារ្យចំពោះការលះបង់របស់ព្រះអង្គគង្គុលៈ
ក្នុងការបង្កើនបុគ្គលឯកស្ថានស្នើ ជាមួយសុន្ទកសត្រ
និងការរួមសង្គមជាមួយទេវតាដែលថ្វាយបង្គំ ដើម្បីនឹងនៅជាមួយសត្រក្នុងក្រុង។

មោទនភាព និងការពឹងផ្អែកលើខ្លួនឯងរបស់មនុស្ស
 ត្រូវបានស្ថិតិបន្តទៅសន្តិភាពរវាងគ្នា។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ
 នេះគ្មានតែជាការចាប់ផ្តើមប៉ុណ្ណោះ នៃការបន្តទាបព្រះអង្គគង់អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់។
 សម្រាប់ព្រះរាជបុត្រានិព្វាន ការទទួលយកធម្មជាតិរបស់មនុស្ស
 គឺជាការបន្តទាបខ្លួនសុទ្ធជាតែមានពុទ្ធនៃទៅហើយ ទោះបីជានៅពេលដែលអាដាម
 នៅឈរនៅក្នុងភាពឥតទោសរបស់គាត់នៅស្ថានអដេនៃក៏ដោយ។ ប៉ុន្តែ
 ព្រះយេស៊ូវបានទទួលយកភាពជាមនុស្ស នៅពេលដែលព្រះជាមនុស្សត្រូវបានខុស
 យអស់កម្រិតដោយអំពើហិង្សារបស់ពេលប្អូនពាន់ឆ្នាំ។
 ដូចគ្នានឹងគ្រប់រូបរបស់អាដាម
 ទ្រង់បានទទួលយកលទ្ធផលនៃការប្រតិបត្តិការរបស់ក្រឹត្យវិន័យដ៏ធំនៃព្រះពុទ្ធសាសនា។
 ថាគ្រប់លទ្ធផលទាំងនេះជាអ្វី
 នោះត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងបុរាណសាស្ត្ររបស់បុព្វបុរសខាងជើងនៃដីរបស់ទ្រង់។
 ទ្រង់បានយាងមកជាមួយនឹងមរតកព្រះពុទ្ធសាសនាបែបនេះ ដើម្បីបិទភ្នែកក្នុងព្រះ
 និងការល្អរបស់យើង ហើយដើម្បីប្រទានឲ្យយើងនូវគំនូរដ៏រស់នៅក្នុងពិភពលោក។»
 The Desire of Ages, 48.

ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះបន្តទូល ហើយទាំងព្រះយេស៊ូវ និងព្រះគម្ពីរ
 សុទ្ធជាជាការរួមបញ្ចូលគ្នានៃភាពជាមនុស្ស និងភាពជាព្រះ។
 កាលព្រះយេស៊ូវបង្កើតព្រះគម្ពីរឡើងតាមរយៈសត្រូវទាំងឡាយ
 ព្រះអង្គបានដាក់ច្បាប់ទាំងឡាយនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ
 ដើម្បីឲ្យយើងអនុវត្តន៍នឹងស្មោះត្រង់ អាចស្តាប់ព្រះបាន។
 ច្បាប់ទាំងឡាយដែលគ្រប់គ្រងព្រះគម្ពីរ
 ក៏ជាលក្ខណៈសម្បត្តិក្នុងព្រះលក្ខណៈរបស់ព្រះអង្គផងដែរ។

«នៅក្នុងព្រះគម្ពីរវិវរណៈ សង្ឃឹកទៅទាំងអស់នៃព្រះគម្ពីរបានមកជួបគ្នា
 ហើយបញ្ចប់នៅទីនេះ។ នៅទីនេះមានការបំពេញបន្តបន្ទាប់របស់សង្ឃឹកដ៏ដ៏យ៉ាងល្អ»។
 កិច្ចការនៃព្រះសាសនា, 585។

ពាក្យ “complement” មានន័យថា នាំឲ្យទៅដល់ភាពពេញលេញឥតខ្ចីចំពោះ។
 ទីបន្ទាល់របស់ដានីយ៍លេបញ្ចប់នៅក្នុងគម្ពីរវិវរណៈ
 ដោយធុរៈវិធីទីបន្ទាល់របស់ដានីយ៍លេបញ្ចប់ដូចជា
 ហើយគម្ពីរវិវរណៈជាចំណុចបញ្ចប់។
 ចំណុចចាប់ផ្តើមនៃគម្ពីរវិវរណៈត្រូវបានផ្តើមក្នុងទៀតនៅចុងបញ្ចប់នៃគម្ពីរវិវរណៈ
 ហើយនៅក្នុងខ្លឹមសារនៃដានីយ៍លេបញ្ចប់ ជំពូកទីមួយ មានសង្គត្តិរវាងអ៊ីស្រាអែលតាមអកុស
 និងហាប៊ីឡូនតាមអកុស ដល់ក្នុងនោះហាប៊ីឡូនឈ្នះ
 ប៉ុន្តែនៅចុងបញ្ចប់នៃបុរាណសាស្ត្រពេលសាកលបង ក្នុង ដានីយ៍លេ 11:45, 12:1
 ហាប៊ីឡូនខាងវិញ្ញាណស្ថិតក្នុងសង្គត្តិជាមួយអ៊ីស្រាអែលខាងវិញ្ញាណ
 ហើយនៅទីបញ្ចប់ ហាប៊ីឡូនចាញ់ ហើយអ៊ីស្រាអែលមានជ័យជម្នះ។
 ដូចគ្នានឹងយ៉ូហាននៅក្នុងគម្ពីរវិវរណៈដរាប ចំណុចចាប់ផ្តើមនៃទីបន្ទាល់របស់ដានីយ៍
 លេបញ្ចប់គ្នានឹងចំណុចបញ្ចប់នៃទីបន្ទាល់របស់គាត់។ ដូចនេះ សេចក្តីពិតគឺជាអ្វី?

គោលលទ្ធផល គឺជាពាក្យមួយដែលសម្គាល់អ្វីដែលក្រុមអ្នកជឿមួយយល់ថាគ្រឹះត្រូវ។
 គោលបំណង ឬការប្រើប្រាស់របស់វា មិនត្រូវបានកំណត់គ្រឹះព្រះគម្ពីរ
 ឬសាសនាគ្រឹះប៉ុណ្ណោះទេ។ ក្នុងអំឡុងពេលនោះសាសនាគ្រឹះសុទ្ធ បុរាណជាមាន

«គោលលទ្ធផល» ក្នុងក្របខណ្ឌចរន្តនៃគោលលទ្ធផលពិត ព្រោះហេតុឡានខាងវិញ្ញាណ គឺជាសម្បត្តិច្បាប់ ជាទ្រង់នៃសុភមង្គលមិនបរិសុទ្ធ និងគួរឱ្យសង្ស័យអំពីគុណបុណ្យទេ ហើយសុភមង្គលទាំងនោះតំណាងឱ្យអំពើអាក្រក់ ដល់ក្បួនធម៌ធម៌ និងលាក់បាំងដោយពួកជំនុំតាមរយៈគោលលទ្ធផលក្នុងក្របខណ្ឌ ដូចជា ក្រិកយិន័យក្បួនធម៌លុបបំបាត់ហើយ។ ប៉ុន្តែ មានគោលលទ្ធផលពិត។

គំនិតរបស់ពួកបរោសមិនក្បួនធម៌បង្កបង្កើនដោយអំណះអំណាងបុរាណទុកជាមុនឡើយ។ ពួក គេមានឆន្ទៈសិរីបង្កើតអំពីសេចក្តីពិតនៃទ្រឹស្តីសាសនាដែលពួកគេមានបុរាណ។ ពួកគេសិក្សាពីរូបភាព មិនមែននៃសេចក្តីពិតចង់ដឹងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីបិទ យកពួកគេចេញពីនូវអ្វីដែលមានសរសេរក្នុងអំពីព្រះមេស៊ីនៃសេចក្តីសន្យា រៀងរាល់ថ្ងៃ ពួកគេស្រាវជ្រាវកំណត់ត្រាដែលបានបំផ្លាញដោយព្រះវិញ្ញាណ ហើយកាលណាពួកគេប្រៀបធៀបបទគម្ពីរមួយនឹងបទគម្ពីរមួយ ទេវតាស្មានស្ម័គ្រចិត្តក្នុងក្របខណ្ឌពួកគេ ប៉ុន្តែគំនិតរបស់ពួកគេ និងប៉ះពាល់ដល់ចិត្តរបស់ពួកគេ។

«នេះទីណាក៏ដោយដែលសេចក្តីពិតដែលដឹងលុបបំបាត់បុរាណ អស់អ្នកដែលមានបំណងដោយស្មោះត្រង់ចង់ប្រព្រឹត្តអំពើត្រឹមត្រូវ នឹងក្បួនធម៌នាំឱ្យស្រវឹងរកព្រះគម្ពីរយ៉ាងខុសសាហាវយាយាម។ បុរសិបបី ក្នុងឆាកចុងក្រោយនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនៃដំនើរ អស់អ្នកដែលសេចក្តីពិតសម្រាប់ការសាកល្បងក្បួនធម៌បុរាណដល់ ព្រះធម៌តាមគំរូរបស់ជនក្នុងបរោ ដោយស្រវឹងរកព្រះគម្ពីររាល់ថ្ងៃ ហើយប្រៀបធៀបសារដែលនាំមកដល់ពួកគេជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះនៃសេចក្តីថ្លែងនេះ នឹងមានមនុស្សជាច្រើនស្មោះត្រង់ចំពោះក្រិកយិន័យនៃច្បាប់របស់ព្រះ ជំនួសឱ្យការមានចិត្តចង់បំណុលនោះដូចសេចក្តីថ្លែង ប៉ុន្តែ នៅពេលសេចក្តីពិតនៃព្រះគម្ពីរដែលមិនពេញនិយមក្បួនធម៌បុរាណ មនុស្សជាច្រើនបដិសេធមិនព្រមធុរការសិរីបង្កើតនេះឡើយ។ ទោះបីជាពួកគេមិនអាចបដិសេធការបង្កើនដ៏ច្បាស់លាស់នៃព្រះគម្ពីរបានក៏ដោយ ក៏ពួកគេនៅតែបែងចែកការស្វែងរកស្វែងយល់យ៉ាងខ្លាំងបំផុតក្នុងការសិក្សាភស្តុតាងដ៏ ល្អនាំមកបង្ហាញ។ មនុស្សខ្មែរសន្មតថា ទោះបីជាគោលលទ្ធផលទាំងនេះពិតមែនក៏ដោយ ក៏វាមិនសូវសំខាន់ថាពួកគេទទួលយកឬមិនទទួលយកពន្លឺថ្មីនោះទេ ហើយពួកគេចាប់កាន់រឿងនិទានដ៏គួរឱ្យរីករាយ ដល់សក្ខីបុរេដើម្បីនាំព្រលឹងឱ្យរង។ ដូចនេះ គំនិតរបស់ពួកគេក្បួនធម៌ឱ្យដឹងដោយកំហុសឆ្គង ហើយពួកគេក្រោយជាអ្នកដាច់ចេញពីស្ថានសួគ៌។»

«មនុស្សទាំងអស់នឹងក្បួនធម៌ជំនុំជម្រះតាមពន្លឺដែលមានបុរាណឱ្យ។ ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ផ្សព្វផ្សាយរបស់ទ្រង់ចេញទៅជាមួយសារនៃសេចក្តីសង្ឃឹមនោះ ហើយចំពោះអស់អ្នកដែលឮ ទ្រង់នឹងទុកឱ្យទទួលខុសត្រូវតាមរបៀបដែលពួកគេប្រព្រឹត្តចំពោះពាក្យរបស់អ្នកបម្រើទ្រង់។ អស់អ្នកដែលស្រវឹងរកសេចក្តីពិតដោយស្មោះត្រង់ នឹងផ្តើមការពិនិត្យស្រាវជ្រាវយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្ន ដោយយកពន្លឺនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាមូលដ្ឋាន ចំពោះគោលលទ្ធផលទាំងឡាយដែលក្បួនធម៌នាំមកបង្ហាញដល់ពួកគេ»។ Acts of the

Apostles, 231, 232.

មាន «គោលលទ្ធិ» ដដែលជា «សចក្កតិពិតនៃដំណឹងល្អ»
ហើយពួកវាគួរការឲ្យយល់ដឹងពីនិក្ខយ។ ខ្លះៗ (ប្រើមិនមែនទាំងអស់ទេ) ជា
«សចក្កតិពិតសម្រាប់សាកលបង»។ ថ្ងៃសែប្បបទគឺជា សចក្កតិពិតសម្រាប់សាកលបង មួយ
ដដែលងាយយល់។ មានទាំងគោលលទ្ធិពិត និងគោលលទ្ធិកុលងៃកុលាយ។
គោលលទ្ធិពិតខ្លះ បង្កកើតជាការសាកលបងមួយចំពោះអ្នកដដែលមានព្យា។
ក៏មានបុរាណសចក្កតិពិតមួយផងដែរ ដដែលគួរមានកំណត់សម្រាប់រយៈពេលជាក់លាក់មួយ។
សចក្កតិពិតទាំងនេះគួរមានហៅថា «សចក្កតិពិតសម្រាប់ពេលបច្ចុប្បន្ន»។

«មានសចក្កតិពិតដ៏មានតម្លៃដោយធរ្មណ៍
ដដែលមាននៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែ
“សចក្កតិពិតសម្រាប់ពេលបច្ចុប្បន្ន” គឺជាអ្វីដែលហ្វូងចៀមគួរការនាំឲ្យនេះ។ ខ្ញុំ
ញ៉ាំងនូវវិញ្ញាណដ៏ថ្លៃថ្លាដ៏ថ្លៃថ្លាដែលអ្នកនាំសារបង្ហាញពីចំណុចសំខាន់ៗនៃសចក្កតិពិត
សម្រាប់ពេលបច្ចុប្បន្ន
ទៅផ្តល់ឲ្យបុគ្គលិកបទដ៏មិនអាចនាំឲ្យហ្វូងចៀមប្រមុខនា
នឹងផ្ទៃដីឲ្យព្រលឹងមានវិសុទ្ធិ។
សាកាំងនឹងយកឱកាសគ្រប់យ៉ាងដដែលអាចផ្ទេរទៅមាននៅទីនេះ
ដើម្បីបំប៉នបុព្វហេតុ។»

«ប៉ុន្តែ បុគ្គលិកបទដ៏ថ្លៃថ្លា ទីបីវិសុទ្ធិ ដោយគ្រប់គ្រង ២៣០០ ថ្ងៃ
បញ្ចេញតួនាទីទាំងឡាយរបស់ព្រះ និងសចក្កតិពិតជំនឿរបស់ព្រះយេស៊ូវ
គឺសមស្របយ៉ាងពេញលេញសម្រាប់ពន្យល់អំពីចលនាការយាងមកវិញកាលពីអតីតកាល
បង្ហាញថាទីតាំងបច្ចុប្បន្នរបស់យើងជាអ្វី
បង្កកើតសចក្កតិពិតជំនឿឲ្យយើងមានអំណត់សម្រាប់អ្នកដដែលកំពុងសង្ស័យ
ហើយផ្តល់សចក្កតិពិតបុរាណដ៏ច្បាស់អំពីអនាគតដ៏រុងរឿង។ ខ្ញុំញ៉ាំងនូវវិញ្ញាណជាញឹកញាប់ថា
ទាំងនេះជាបុរាណបទសំខាន់ៗនៃអ្នកនាំសារគួរតែផ្តល់ឲ្យ»។ Early Writings, 63.

ជាញឹកញាប់ អាដវនេទីសុទ្ធ ប្រើបទគម្ពីរនេះ
ដើម្បីបំភ្លឺចេញពីអ្វីដែលរាបរាបជាក់ពិតបុរាណ។ ពួកគេអះអាងថា
អ្វីទាំងអស់ដែលគួរគូរមានសង្កត់ធ្ងន់នៅក្នុងសាររបស់យើងអំពី
«សចក្កតិពិតបច្ចុប្បន្ន» គឺ ទីបីវិសុទ្ធ ២៣០០ ថ្ងៃ បញ្ចេញតួនាទីទាំងឡាយ
និងសចក្កតិពិតជំនឿរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ ពួកគេផ្ទេរការអះអាងនេះ
ដើម្បីបំភ្លឺចេញពីអ្វីដែលគួរគូរមានកំណត់អំពីបុរាណបទទាំងបួននេះ។

គោលបំណងនៃសចក្កតិពិតដ៏អស្ចារ្យទាំងបួននេះ គឺថា វា
«គួរមានរៀបចំយ៉ាងពេញលេញដើម្បីពន្យល់អំពីចលនាអាដវិទ្យាវិសកាលមុន
ហើយបង្ហាញថា ទីតាំងបច្ចុប្បន្នរបស់យើងជាអ្វី
បង្កកើតសុចរិតភាពដល់សចក្កតិពិតជំនឿរបស់អ្នកដដែលកំពុងសង្ស័យ
ហើយផ្តល់ភាពច្បាស់លាស់អំពីអនាគតដ៏រុងរឿង»។
គោលលទ្ធិនៃសចក្កតិពិតបច្ចុប្បន្នទាំងបួននេះ
គួរមានរៀបចំឡើងដើម្បីបង្ហាញថា ការចាប់ផ្តើមនៃអាដវិទ្យាវិស
(ចលនាអាដវិទ្យាវិសកាលមុន) បង្ហាញជាកំហុសអំពីចុងបញ្ចប់នៃអាដវិទ្យាវិស
(ទីតាំងបច្ចុប្បន្នរបស់យើង)។ គោលលទ្ធិចម្បងទាំងបួននេះ
«គួរមានគណនាយ៉ាងពេញលេញ» ដើម្បីពន្យល់អំពីគោលការណ៍ថា

ចុងបញ្ចប់គួរមានបង្ហាញជាគំរូដោយការចាប់ផ្តើម។
តាមបទអក្ខបទនៃការបំផុសគំនិតនេះ នេះហើយជា «សេចក្តីពិតបច្ចុប្បន្ន» ដដែល
«ហ្វូងចៀមគួរការឡាននេះ»។

អីស្រាអែលបុរាណគឺជាការចាប់ផ្តើមនៃអីស្រាអែល
ហើយអីស្រាអែលសម័យទំនើបគឺជាទីបញ្ចប់។ អីស្រាអែលបុរាណតាមន័យអក្សរ
គឺជានិមិត្តរូបនៃប្រជាជនអាដាមីស្ទូនចុងទីបំរើ ចាប់តាំងពីពេលចុងបញ្ចប់ក្នុងឆ្នាំ
1798 រហូតដល់ចុងបញ្ចប់នៃអាទិត្យ។ មុនការយាងមកលើកទីមួយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
«សេចក្តីពិតបច្ចុប្បន្ន» មិនគួរមានជនជាតិយូដាយ៉ាណាឡើយ
ពីព្រោះពួកគេពិការភ័យ (ឡូកា ២៤:២០)
ដោយសារការពឹងផ្អែករបស់ពួកគេលើទំនៀមទម្លាប់ និងបុរាណវិទ្យា។

«យើងចង់យល់អំពីសម័យកាលដដែលយើងកំពុងរស់នៅ។
ប៉ុន្តែយើងមិនទាន់យល់ស្នូលប្រពៃណីកំណត់កាលផង។
យើងមិនទាន់ទទួលយកវាចូលចិត្តគំនិតរបស់យើងស្នូលប្រពៃណីកំណត់កាលផង។
ចិត្តខ្ញុំញញឹមនូវឆន្ទៈក្នុងខ្ញុំ
នៅពេលខ្ញុំនឹកគិតអំពីស្រ្តីមួយដែលយើងគួរបុរាណមុខ ហើយអំពីរបៀបដែល
យើងគួររៀបចំឲ្យមានអន្ទុកដោយយ៉ាងណាដើម្បីបុរាណមុខនឹងគាត់។
ការសាកល្បងទាំងឡាយរបស់កូនចៅអីស្រាអែល
និងឥរិយាបថរបស់ពួកគេមុនពេលការយាងមកលើកទីមួយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
គួរមានបង្ហាញមុតងាយមុតងង្វើត្រូវបានដាក់ក្នុងខ្ញុំ
ដើម្បីបង្ហាញឲ្យយើងដឹងថាវាជាការបំប្លែង ក្នុងបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ
មុនពេលការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ—ថា
ស្រ្តីមានស្រីរកគ្រប់ឱកាសដើម្បីកាន់កាប់ចិត្តគំនិតរបស់ជនជាតិយូដា
ហើយសព្វថ្ងៃនេះ
គាត់កំពុងស្រីរកឲ្យយើងចិត្តគំនិតរបស់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះងងឹត
ដើម្បីឲ្យពួកគេមិនអាចយល់ដឹងអំពីសេចក្តីពិតដ៏មានតម្លៃហែន»។ Selected
Messages, book 2, 406.

យោងតាមឯកសារយោងបន្តទៀតរបស់យើង ជនជាតិយូដាមានហត្ថលេខាការយល់យល់អំពី
«សេចក្តីពិតដើមរបស់ព្រះ» ហើយសេចក្តីពិតដើមនោះ សម្រាប់ជនជាតិយូដា
គឺជាបុរាណវិទ្យានៃការដោះចេញពីអហេស៊ីប។ បុរាណវិទ្យានៃការដោះនោះ
គឺជាសេចក្តីពិតដើមរបស់ពួកគេ; វាជាសេចក្តីពិតដែលពួកគេគួរមានបង្ហាញបង្ហាញ
នដល់កូនចៅរបស់ខ្លួនជាបន្តតាមគ្រប់ជំនាន់។ ពួកគេមានបរាជ័យ
ដូចដែលអាដាមនៃទីសម័យកាលបរាជ័យដដែល។
ដើម្បីបង្ហាញសេចក្តីពិតដល់ជនជាតិយូដាដែលគួរមានឲ្យយល់ខ្លាចភ័យ
ព្រះយេស៊ូវមានដាក់សេចក្តីពិតចូលក្នុងក្របខ័ណ្ឌដូចម្តេច។

«នៅក្នុងសម័យនៃព្រះអង្គគសង្គ្រោះ
ពួកយូដាមានគ្រប់គ្រងមានតម្លៃនៃសេចក្តីពិតដោយគំនិតសំណល់នៃបុរាណវិទ្យា
និងរឿងពររង រហូតដល់មិនអាចបង្អែកអំពីសេចក្តីពិត
និងអំពីសេចក្តីពិតពិតមានឡើយ។ ព្រះអង្គគសង្គ្រោះមានយាងមក
ដើម្បីបំប្លែងចោលគំនិតសំណល់នៃអំបិយជនរឿ
និងកំហុសដែលមានក្នុងក្រុមយូដាហើយ
ហើយដាក់ក្នុងនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឲ្យស្ថិតក្នុងស៊ីមនសេចក្តីពិត។

តើព្រះអង្គគង់គ្រងនឹងធុរៈអ្វី ឬសិនបើទ្រង់យាងមករកយើងឥឡូវនេះ
ដូចដែលទ្រង់មានយាងមកក្នុងយូធានោះ? ទ្រង់នឹងត្រូវធុរៈការងារដូចគ្នា
ក្នុងការជម្រះចោលគំនរសំណល់នៃប្រពៃណី និងពិធីការផ្សេងៗ។
ពួកយូធានានឹងយាងខ្លាំង នៅពេលដែលទ្រង់មានធុរៈកិច្ចការនេះ។
ពួកគេហែនហត់បង់ការយល់ឃើញអំពីសេចក្តីពិតដើមរបស់ព្រះ
ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទមាននាំមកឲ្យយើងឃើញឡើងវិញ។ វាជាការងាររបស់យើង
ក្នុងការដោះសេចក្តីពិតដ៏មានតម្លៃរបស់ព្រះ ចេញពីអបិយជនឱ្យ និងកំហុស។»

«សេចក្តីពិតដ៏រឿងមានត្រូវបានបញ្ចប់ទុកឲ្យលាក់បាំងពីការមើលឃើញ
ហើយត្រូវបានធុរៈឲ្យហត់បង់ពន្ធលើភូមិផ្ទាល់ និងគុណភាពទាក់ទាញ ដោយសារកំហុស
និងអបិយជនឱ្យ។ ព្រះយេស៊ូវបើកសម្បជញ្ញត្តិពន្ធនៃព្រះ
ហើយនាំចេញមកនូវសូមីដ៍ស្រស់ស្អាតនៃសេចក្តីពិត
ក្នុងសិល្បៈអន្តរភាពទាំងមូលរបស់វា។ ចិត្តគំនិតរបស់អស់អ្នកដែលស្នើសុំគ្រប់គ្រង
នៃបញ្ហាដោយសេចក្តីក្លែងបន្លំសេចក្តីពិត។
ប៉ុន្តែរបស់ពួកគេត្រូវបានទាក់ទាញដោយសេចក្តីសុឡាញ់ដ៏បរិសុទ្ធ
ចំពោះព្រះអង្គគង់ដែលមាននាំមកក្នុងពេលនៃសេចក្តីពិតចេញមក
ហើយបង្ហាញរាល់ការយល់ដឹងរបស់ពួកគេ។»

«ជនជាតិយូធានយល់ដឹងអំពីសេចក្តីពិតខ្លះៗ
ហើយមានបង្កើនព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមួយផ្នែកខ្លះដង្ហែ; ប៉ុន្តែពួកគេមិនមានយល់អំពី
ពិសាលភាពដ៏ធំដោយលាតសន្ធឹងនៃក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះឡើយ។
ព្រះគ្រីស្ទមានប្រោសសម្បជញ្ញត្តិគំនរអសារភាពបុរេនៃប្រពៃណីចេញ
ហើយមានបង្ហាញខ្លឹមសារពិត និងប៉ះពាល់នៃព្រះបំណងរបស់ព្រះ។
នៅពេលដែលទ្រង់មានធុរៈដូចនេះ ពួកគេក៏ខឹងសម្បហាយយ៉ាងខ្លាំងក្លាការគ្រប់គ្រង។
ពួកគេហែនផ្សព្វផ្សាយហោយការណ៍មិនពិតពីទីក្រុងមួយទៅទីក្រុងមួយថា
ព្រះគ្រីស្ទកំពុងបំផ្លាញកិច្ចការរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែ
ខណៈដែលព្រះយេស៊ូវមានលុបបំបាត់ទម្រង់ចាស់ៗ
ទ្រង់មានសុដ្ឋានឡើងវិញនូវសេចក្តីពិតចាស់ៗ
ដោយដាក់វានៅក្នុងគ្រឿងនៃសេចក្តីពិត។ ទ្រង់មានផ្សព្វផ្សាយ
និងភ្ជាប់ជាមួយគ្នា ធុរៈឱ្យកុលាយជាបុរេនៃឆន្ទៈពេញលេញ
និងសមាគមនៃសេចក្តីពិត។

នេះជាកិច្ចការដ៏ល្អនៃព្រះអង្គគង់គ្រងរបស់យើងមានធុរៈ; ហើយឥឡូវនេះ
តើយើងនឹងធុរៈអ្វី? តើយើងមិនត្រូវធុរៈការឲ្យសរសេរជាមួយព្រះគ្រីស្ទទេឬ?
តើយើងនឹងត្រូវគ្រប់គ្រងដោយពាក្យច្បាស់អាមេន? តើយើងនឹងអនុញ្ញាតឲ្យការ
សរសេរគិតរបស់ខ្លួនឯងលាក់បាំងពន្ធលើរបស់ព្រះពីយើងឬ?
យើងត្រូវអានដោយយកចិត្តទុកដាក់ ត្រូវស្តាប់ដោយការយល់ដឹង
ហើយត្រូវបង្កើនអ្នកដទៃផងដែរអំពីអ្វីៗដែលយើងមានរៀន។
យើងត្រូវតែស្រុកយល់នូវប្រពៃណីនៃជីវិតដូច ស្រីរកទីករស៍
និងពុលពីលីហ្សានជានិច្ច
ដើម្បីឲ្យយើងអាចនាំបុរាណនៃកាន់ទីករស៍ដ៏គួរជាក់ស្តែងនៃសេចក្តីពិតមាន»។

Review and Herald, June 4, 1889.

នៅក្នុងការយាងមកជាលើកដំបូងរបស់ទ្រង់ ព្រះយេស៊ូវ
«មានសុដ្ឋានសេចក្តីពិតចាស់ៗឡើងវិញ ដោយដាក់វាក្នុងក្របខ័ណ្ឌនៃសេចក្តីពិត។
ទ្រង់មានផ្សព្វផ្សាយ និងភ្ជាប់ជាមួយគ្នា ឲ្យកុលាយជាបុរេនៃឆន្ទៈសេចក្តីពិតដ៏ល្អពេញលេញ»

និងមានសមាមាត្រ។»។

ព្រះយស្សីវាសនបុរីបុរីវត្តភិសានុក្កន្តរោងចិបកំណើតនៃអិស្រាអលែបុរាណ

ដើម្បីបិសុដ្ឋានសច្ចក្នុងពិភពចាស់ៗឡើងវិញ

ហើយទ្រង់បានផ្ទេរវិស្វកម្មនេះដោយផ្ទាល់ដល់សច្ចក្នុងពិភពទាំងនោះ (តាមបុរាណបទ)

និងភូមិបាវចនា (ជាសូរ្យបុត្រ ជាបន្ទាត់លើបន្ទាត់)។

ទ្រង់បានផ្ទេរវិស្វកម្មនេះក្នុងគោលបំណងរំលោភពួកយូដាចញ្ជើញពីទម្លាប់

និងបុរាណវិទ្យានៃបុរាណវិទ្យាពួកគេដើម្បីកុសលកែ។

បុរីវត្តភិសានុក្កន្តរោងចិបកំណើតនៃអិស្រាអលែតាមអក្សរ។

អាដិវនទីសីមកំពុងតែផ្ទេរវិស្វកម្មនៃបុរីវត្តភិសានុក្កន្តរោងចិបកំណើតនៃអិស្រាអលែបុរាណក្នុងឡើង

មុនដទៀត ហើយគួរឲ្យកត់សម្គាល់ការដកស្រង់សច្ចក្នុងពិភពចូលទៅក្នុង

ដើម្បីបិសុដ្ឋានសច្ចក្នុងពិភពខ្មែរក្រហមប្រឆាំងនឹង ដល់បុរាណវិទ្យាមកពីបុរាណវិទ្យា និងទម្លាប់

កំពុងតែប្រឈមនឹងបុរាណវិទ្យានៃពលនេះ

ដូចជានៅពលនៃព្រះគ្រីស្ទទ្រង់បានបុរាណវិទ្យាទាក់ទងជាមួយពួកយូដា។

«សច្ចក្នុងពិភពចាស់ៗ» គួរដាក់ចូលក្នុង «គួរឲ្យកត់សម្គាល់» នៃសច្ចក្នុងពិភព

ដើម្បីបិសុដ្ឋានបន្ទាត់ទំនាយមក្សមគ្គុទ្ទាទិយ្យជាមួយខុសបែបបទទំនាយផ្សេងៗទៀត

«បន្ទាត់លើបន្ទាត់» ដោយសូរ្យបុត្រ សម្រាប់គោលបំណងនៃការអាចដោះលែងអ្នកឡា

វិទ្យាសម្រាប់ពិភពខ្មែរក្រហមប្រឆាំងនឹងពួកគេ។ ព្រះគ្រីស្ទជាគំរូរបស់យើង

ក្នុងគំរូការទាំងអស់។

មានសច្ចក្នុងពិភពនៃក្នុងព្រះគម្ពីរ ដល់គួរឲ្យកត់សម្គាល់ថាជាគោលលទ្ធផល ហើយ

«មានសច្ចក្នុងពិភពដ៏អស្ចារ្យជាច្រើន» ប៉ុន្តែតែមាន «សច្ចក្នុងពិភពបច្ចុប្បន្ន» ផងដែរ

ដល់ជា «ការសាកល្បងដល់បុរាណវិទ្យានៃ» «ជំនាន់»

ដល់កំពុងរស់នៅនៃពលសច្ចក្នុងពិភពនេះគួរឲ្យកត់សម្គាល់សម្រាប់យើង។ តាមន័យពុទ្ធសាសនា

ការណ៍នេះក៏ឡើងនៃក្នុងជំនាន់ទីបួននៃអាដិវនទីសីម ហើយ

«សច្ចក្នុងពិភពបច្ចុប្បន្ន» ដល់ជា «ការសាកល្បងសម្រាប់ជំនាន់នេះ»

មិនមែនជាការសាកល្បងសម្រាប់ជំនាន់ដើម្បីនៃអាដិវនទីសីមទេ។

«នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ មានសច្ចក្នុងខ្លួនៗដែលពិបាកនឹងយល់

ហើយតាមពាក្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ អ្នកដទៃគ្មានការបង្រៀន និងមិនមែន

បានបង្រៀនសច្ចក្នុងទាំងនោះទេទៅជាការវិនាសរបស់ខ្លួន។ ក្នុងជីវិតនេះ

យើងបុរាណវិទ្យាមិនអាចពន្យល់អត្ថន័យនៃខែគម្ពីរគ្រប់ទាំងអស់បានទេ; ប៉ុន្តែ

គ្មានចំណុចសំខាន់ណាមួយនៃសច្ចក្នុងពិភពខាងការអនុវត្ត

ដល់នឹងគួរឲ្យកត់សម្គាល់ដោយអាចកំហែងឡើយ។ នៅពេលវេលានឹងមកដល់

ក្នុងការផ្តាច់ផ្តាច់របស់ព្រះ

សម្រាប់ឲ្យយល់ថាភិក្ខុគួរឲ្យកត់សម្គាល់ដោយសច្ចក្នុងពិភពសម្រាប់សម័យនោះ

គំនិតរបស់មនុស្សនឹងគួរឲ្យកត់សម្គាល់ព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ជុំវិញឲ្យស្របនឹងព្រះគម្ពីរ

សូម្បីតែដោយការតមអាហារ និងដោយការអធិស្ឋានផង

ដរាបទាល់តែណាមួយគួរឲ្យកត់សម្គាល់រកឃើញ

ហើយគួរឲ្យកត់សម្គាល់គួរឲ្យកត់សម្គាល់ដល់អត្ថន័យនៃខ្លះមួយ។ រាល់សច្ចក្នុងពិភពទាំង

អស់ដល់ទាក់ទងដោយផ្ទាល់នឹងសច្ចក្នុងសង្គមនោះនៃព្រលឹងទាំងឡាយ

នឹងគួរឲ្យកត់សម្គាល់ឲ្យបានច្បាស់លាស់យ៉ាងខ្លាំង

ដល់ថ្នាក់ដល់គ្មានអ្នកណាចាំបាច់គួរឲ្យកត់សម្គាល់

ឬដល់នៃក្នុងសច្ចក្នុងជីវិតឡើយ។»

«ខណៈដែលយើងមានតាមដានតាមខុសស្រែងរាក់នៃពាក្យទំនាយ
សចេកុតិពិតដែលមានបរិកសម្បជនសម្រាប់សម័យរបស់យើង គួរឲ្យមានយឺត
និងមានពន្យល់យ៉ាងច្បាស់។
យើងគួរឲ្យទទួលខុសត្រូវចំពោះសិទ្ធិអនុគ្រោះដែលយើងកំពុងរីករាយ
និងចំពោះពន្ធលើដៃកំពុងបំភ្លឺលើផ្ទៃរបស់យើង។
អ្នកដែលមានរស់នៅក្នុងជំនាន់កន្លងមក
គួរឲ្យទទួលខុសត្រូវចំពោះពន្ធលើដែលគួរឲ្យមានអនុញ្ញាតឲ្យភូមិមកលើពួកគេ។
ចិត្តគំនិតរបស់ពួកគេគួរឲ្យមានហាត់បង្រៀនទាក់ទងនឹងចំណុចផ្សេងៗនៃព្រះគម្ពីរ
ដែលមានសកលុបងពួកគេ។
ប៉ុន្តែពួកគេមិនមានយល់សចេកុតិពិតទាំងឡាយដែលយើងយល់នោះទេ។
ពួកគេមិនទទួលខុសត្រូវចំពោះពន្ធលើដែលពួកគេមិនមានឡើយ។ ពួកគេមានព្រះគម្ពីរ
ដូចដែលយើងមានដែរ; ប៉ុន្តែពេលវេលាសម្រាប់ការបរិកសម្បជននៃសចេកុតិពិតពិសេស
ទាក់ទងនឹងឈុតឆាកបិទបញ្ចប់នៃបុរាណសាស្ត្រនៃដំនើរ
គឺសុចិត្តនៃក្នុងជំនាន់ចុងក្រោយៗ ដែលនឹងរស់នៅលើផ្ទៃនៃដំនើរ។»

«សចេកុតិពិតពិសេសៗ គួរឲ្យមានសម្របឲ្យស្របនឹងសុចារភាពរបស់ជំនាន់នានា
តាមដែលពួកគេមានរស់នៅ។ សចេកុតិពិតសម្រាប់ពេលបច្ចុប្បន្ន
ដែលជាការសកលុបងដល់បុរាណវិទ្យាជំនាន់នេះ មិនមែនជាការសកលុបងដល់បុរាណវិទ្យាជំនាន់
ជំនាន់ជាច្រើនកាលពីអតីតកាលឆ្ងាយនោះទេ។
បុរសិបបរិពន្ធលើដែលឲ្យនេះកំពុងភ្លឺលើពួកយើង
ទាក់ទងនឹងថ្មដែលប្រើប្រាស់បញ្ចេញភូមិទីបួន
គួរឲ្យមានបុរាណវិទ្យាដល់ជំនាន់ទាំងឡាយកាលពីអតីតកាល
នោះព្រះជាម្ចាស់នឹងទាមទារឲ្យពួកគេទទួលខុសត្រូវចំពោះពន្ធលើនោះ។» Testimonies,
volume two, 692, 693.

សម្រាប់អ្នកទាំងឡាយណាដែលប្រហែលជាចង់បដិសេធចា
មានបួនជំនាន់នៅក្នុងបុរាណសាស្ត្រនៃអារម្ភនេទីសិម
ឧត្តមសូមចង់អរូបងហាញអ្នកទៅកាន់តារាងរបស់ហាហាគុក។
វិធីសាមញ្ញបំផុតមួយដើម្បីយល់អំពីសចេកុតិពិតនេះ គឺថា ឈ្មោះឡានឌីស មានន័យថា
បុរាណវិទ្យាមួយដែលគួរឲ្យមានជំនុំជម្រះ។ ការចាប់ផ្តើមនៃអារម្ភនេទីសិម
មានបុរាណវិទ្យាអំពីការបរិកសម្បជនការជំនុំជម្រះ ហើយចុងបញ្ចប់នៃអារម្ភនេទីសិម
បុរាណវិទ្យាអំពីការបិទនៃការជំនុំជម្រះ។ ការបិទនៃការជំនុំជម្រះ កើតឡើងនៅក្នុងជំនាន់ទីបី
និងជំនាន់ទីបួន។

កុំផ្លូវបន្តលាក់ណាមួយសម្រាប់ខ្លួនឯង
ឬប្រសំណាកនៃអ្វីណាមួយដែលនៅលើមេឃខាងលើ ឬដែលនៅលើផ្ទៃនៃដីខាងក្រោម
ឬដែលនៅក្នុងទឹកក្រោមផ្ទៃដីឡើយ។ កុំក្រាបថ្កាបបង្កគំនល់
ហើយកុំប្រើឡើយ ដុបិកយើង គឺព្រះយេស៊ូវជាព្រះរបស់អ្នក
ជាព្រះដែលមានសចេកុតិបុរាណវិទ្យា
ទ្រង់ទាមទារទោសអំពីទុច្ចរិតរបស់ឪពុកដាក់លើកូនចៅដល់ជំនាន់ទីបី
និងទីបួនរបស់អស់អ្នកដែលស្អប់យើង។
ហើយទ្រង់បង្ហាញសចេកុតិមត៌កតាមរយៈការណែនាំមនុស្សសរាប់ពាន់នាក់
ក្នុងពួកអស់អ្នកដែលស្រឡាញ់យើង ហើយកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់យើង។ និក្ខមន៍
20:4-6។

នរោច្ចបញ្ចចប់នៃការជំនុំជម្រះ ជំនាន់ចុងក្រោយនៃអាជីវិតសុត្យាវឌ្ឍន៍
(ជាបុរាណជនមួយដំណើរការជំនុំជម្រះ) នឹងត្រូវបានជំនុំជម្រះ
ហើយត្រូវបានខ្ចាត់ចេញពីព្រះឱស្ឋបរបស់ព្រះអម្ពចាស់
ដូចដែលអីស្រាអែលបុរាណបានជួបនូវពេលក្នុងយស្សាឡើយត្រូវបានបំផ្លាញ។
គោលលទ្ធផលព្រះគម្ពីរ គឺជាសច្ចក្រឹតិក ហើយក៏មានសច្ចក្រឹតិកសម្រាប់សាកលបង
ហើយបន្ទាប់មកក៏មានសច្ចក្រឹតិកសម្រាប់សម័យបច្ចុប្បន្នផងដែរ។
សច្ចក្រឹតិកសម្រាប់សម័យបច្ចុប្បន្ន តែងតែជាសច្ចក្រឹតិកសម្រាប់សាកលបង
ប៉ុន្តែតែងតែកំណត់សច្ចក្រឹតិកសម្រាប់សាកលបងមួយ
ដំណើរការត្រូវបានរៀបចំជាពិសេសសម្រាប់ជំនាន់ដំណើរការនៃក្នុងពេលនោះ។
នោះជាយ៉ាងណា ការពិតនៃបញ្ហានេះទំនងជាថា សច្ចក្រឹតិកណាមួយពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ
ដំណើរការនឹងជួបនឹងសេចក្តីសង្ខេប
នោះវាទើបតែហ្មឺនក្រោយជាសច្ចក្រឹតិកសម្រាប់សាកលបងមួយ
ដំណើរការនឹងទើបតែហ្មឺនបរាជ័យ។

ព្រះយេស៊ូវជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ហើយទ្រង់ជាសច្ចក្រឹតិក។
ទ្រង់បានប្រាប់ពីឡាត់អំពីមូលហេតុនៃទ្រង់ «បានយាងមក» «ក្នុងលោកិយ» គឺដើម្បី
«ផ្សព្វផ្សាយអំពីសច្ចក្រឹតិក» ហើយថា អស់អ្នកណាដែលឮសំឡេងរបស់ទ្រង់
«សូមចូលទៅខាងសច្ចក្រឹតិក»។ ពាក្យ «សច្ចក្រឹតិក» ដំណើរការឡាត់
និងព្រះយេស៊ូវបាននិយាយនោះ មានបុរាណមកពីពាក្យភាសាហេប្រឺមួយ
ដំណើរការត្រូវបានបកប្រែថា «សច្ចក្រឹតិក»
ហើយមានយើងចំនួនមួយរយមកប្រែពីដំណើរការនៃក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់។
ពាក្យភាសាហេប្រឺនោះ (H571) ត្រូវបានបកប្រែទៅជាពាក្យអង់គ្លេសស្មើគ្នា
ប៉ុន្តែនៃក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ វាត្រូវបានបកប្រែចំនួនក្នុងសិបពីរដងថា
«សច្ចក្រឹតិក»។ នេះជាពាក្យមួយក្នុងចំណោមពាក្យទាំងនោះ
ដែលមានអំណាចយ៉ាងដ្ឋានលើ នៅលើកម្មវិធីជាច្រើន។

ពាក្យដំណើរការត្រូវបានបកប្រែថា «សច្ចក្រឹតិក» នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់
មានអក្សរហេព្រើរចំនួនបី ហើយក្នុងអក្សរហេព្រើរ
អក្សរនីមួយៗមានន័យមន័យផ្ទាល់ខ្លួនរបស់វា
ដូចនេះពាក្យដំណើរការត្រូវបានបង្កើតឡើងពីអក្សរទាំងនោះ
បានផ្សំរួមនូវអត្ថន័យសរុបនៃអក្សរនីមួយៗ
ដើម្បីបង្កើតអត្ថន័យចុងក្រោយនៃពាក្យនោះ។ ពាក្យ «សច្ចក្រឹតិក»
ត្រូវបានបង្កើតឡើងពីអក្សរហេព្រើរចំនួនបី គឺជាអក្សរនីមួយៗនៃអក្សរហេព្រើរ
អក្សរមួយនៃកណ្តាល និងអក្សរចុងក្រោយនៃអក្សរហេព្រើរ។ «សច្ចក្រឹតិក»
នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ត្រូវបានកំណត់ដោយអក្សរនីមួយៗ
និងអក្សរចុងក្រោយនៃអក្សរហេព្រើរ ដោយមានអក្សរមួយនៃកណ្តាល!

នេះគឺជានិយមន័យនៃ «ច្បាប់នៃការលើកឡើងជាលើកដំបូង» តាមព្រះគម្ពីរ។
លើកដំបូងដំណើរការបន្តត្រូវបានបង្ហាញ
គឺជាសច្ចក្រឹតិយោងដល់ខ្លួនបំផុតសម្រាប់ពាក្យនោះ ដំណើរការគ្រប់ពូជមួយ
ហើយវាផ្ទុកនូវព័ត៌មានពូជសាសន៍ទាំងមូលដល់ច្បាប់ដើមបង្កើតឡើងវិញទាំងមូល។
សច្ចក្រឹតិយោងដល់ខ្លួនបំផុតនៃក្នុង «ច្បាប់នៃការលើកឡើងជាលើកដំបូង»
គឺសច្ចក្រឹតិយោងចុងក្រោយ ពីព្រោះនោះទើបនោះ

រឿងរ៉ាវទាំងអស់ដែលកើតឡើងរវាងការចាប់ផ្តើម និងការបញ្ចប់
ត្រូវបានចងក្រងជាប្រភេទគ្នា។ «នៃក្នុងគម្ពីរវិវរណៈ
សៀវភៅទាំងអស់នៃព្រះគម្ពីរជួបគ្នា ហើយបញ្ចប់»
ហើយគម្ពីរវិវរណៈគឺជាសៀវភៅចុងក្រោយនៃព្រះគម្ពីរ។

ពាក្យភាសាហេប្រឺសម្រាប់ “សច្ចក្រឹត” ដែលយើងកំពុងពិចារណា
ចាប់ផ្តើមដោយអក្សរ “Aleph” អក្សរទីដប់បីគឺ “Mem” ហើយអក្សរទីម្ភៃក្រោយ
និងជាអក្សរចុងក្រោយគឺ “Tav”។ ជាការពិតណាស់
មាននូវសូម្បីតែនិយមន័យផ្សេងៗគ្នាចំពោះនិយមន័យនៃអក្សរទាំងនេះ
អាស្រ័យលើអ្នកភាសាវិទូណាដែលអ្នកយល់សម្រាប់និយមន័យ
ប៉ុន្តែនិយមន័យទូទៅទាំងនោះមានលក្ខណៈបំភ្លឺយ៉ាងខ្លាំង។

អ (Aleph)៖ អក្សរដំបូងនៃអក្ខរក្រមហេប្រឺ
ហើយវាតែងតែត្រូវបានប្រើជាមួយនឹងឯកភាព ព្រមទាំងគំណាងឲ្យព្រះ
និងសច្ចក្រឹតអស់កល្បជានិច្ច ដោយជានិមិត្តរូបនៃការតភ្ជាប់រវាងព្រះជាម្ចាស់
និងសកលលោក។

ម (Mem)៖ អក្សរទីដប់បីនៃអក្ខរក្រមហេប្រឺ
ហើយជាញឹកញាប់ត្រូវបានប្រើទាក់ទងនឹងទឹក។

វា (Tav)៖ អក្សរចុងក្រោយនៃអក្ខរក្រមហេប្រឺ ហើយវាមានន័យថា «សញ្ញា» ឬ
«គ្រឿងសម្គាល់»។ វាត្រូវបានប្រើជាញឹកញាប់នឹងគំនិតអំពីការបំពេញឲ្យគ្រប់លញ្ឆោត ឬ
«តុល្យ» នៃការបង្កើត។ នៅក្នុងភាសាហេប្រឺបុរាណ អក្សរ Tav មានរាងដូចជាដំបូល។

ពាក្យភាសាហេប្រឺដែលត្រូវបានបកប្រែថា «សច្ចក្រឹត» ដែលយើងកំពុងពិចារណានេះ
ត្រូវបានផ្តល់ឡើងដោយអក្សរ Aleph ក្នុងសៀវភៅគំណាងឲ្យដំណឹងល្អអស់កល្បជានិច្ច។
អ្វី? នេះអាចត្រូវបានស្គាល់យ៉ាងងាយ បុរសនិប្រើអ្នកយល់ថា សាររបស់ទេវតាទាំងបី
គឺជាដំណឹងល្អអស់កល្បជានិច្ច។ វាអាចត្រូវបានស្គាល់បាន
ពីព្រោះនិយមន័យនៃអក្សរទាំងបីនេះ គំណាងឲ្យសាររបស់ទេវតាទាំងបី។

ទេវតាទីមួយនៃវិវរណៈ ជំពូក ១៤ កំណត់អត្តសញ្ញាណដំណឹងល្អអស់កល្បជានិច្ច
ហើយបន្ទាប់មកប្រាប់ពីភាពលោកទាំងមូលឲ្យ «ក្រោតខ្លាចព្រះ»
ហើយលើកតម្កល់ឡើង ដោយការថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះបង្កើត។
និយមន័យរបស់ (Aleph) ជាអក្សរទីមួយក្នុងចំណោមអក្សរទាំងបីនោះ គឺ «ព្រះដ៏ទេវភាព
ព្រះដ៏ល្អអស់កល្បជានិច្ច ហើយក្នុងនាមជាព្រះបង្កើតរបស់មនុស្សជាតិ
ជាព្រះដែលមនុស្សគួរក្រោតខ្លាចដោយសច្ចក្រឹតនៃព្រះ និងថ្វាយបង្គំ»។

អាឡាហ្វ គំណាងឲ្យសាររបស់ទេវតាទីមួយ។

សាររបស់ទេវតាទីពីរ ហៅមនុស្សឲ្យចេញពីហាប៊ីឡូន
កំណត់សម្គាល់ពេលវេលាវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានចាក់បង្កូរចេញ
ហើយកំណត់អត្តសញ្ញាណការបះបោរបស់ហាប៊ីឡូន។ និយមន័យនៃ (Mem)
ត្រូវបានប្រើជាមួយនឹងទឹក (និមិត្តរូបនៃការចាក់បង្កូរព្រះវិញ្ញាណ)
ហើយវាជាអក្សរលេខទីដប់បីនៃអក្ខរក្រម
ដោយលេខដប់បីជានិមិត្តរូបនៃការបះបោរ
ដូច្នេះហើយកំណត់អត្តសញ្ញាណហាប៊ីឡូន។ Mem គំណាងឲ្យសាររបស់ទេវតាទីពីរ។

ទេវតាទីបីពុទ្ធមានមនុស្សទាំងឡាយមិនឲ្យទទួលសញ្ញាប្រាប់សត្រូវសាហាវ
កំណត់អត្តសញ្ញាណអនុកថាបង្កប់ពីរបុរាណ និងសច្ចក្រឹតកំហឹងរបស់ពួកគេ។ និយមន័យនៃ
(Tav) គឺថា វាគឺជាឈ្មោះ «សញ្ញា» (សញ្ញាប្រាប់សត្រូវសាហាវ)
ហើយវាគឺជាឈ្មោះនៃការបង្កើត (ត្រូវរបស់ពួកគេ)។
អកុសលនេះផ្ទាល់មានទម្រង់ដូចឈ្មោះនោះ។ Tav គឺជាឈ្មោះសាររបស់ទេវតាទីបី។

«ត្រូវរបស់ពួកគេមានពួកជនមរស ដល់គ្រូរូបនាក់លើចុងដាសរបស់បុរាណជនទាំងឡាយ គឺជាអ្វី?
វាជាសញ្ញាមួយ ដល់ទេវតាអាចអានបាន ប៉ុន្តែតែមនុស្សមិនអាចអានបានទេ;
ដូច្នេះទេវតាបង្កើតសញ្ញាសញ្ញានៃការប្រកាសលោះនេះ។
ចិត្តដល់មានការយល់ដឹងបានយ៉ាងស្របច្បាស់នៃឈ្មោះនោះកាលពី
លើបុគ្គលបុគ្គលដែលពួកគេបានទទួលជាកូន។
អំពើហេតុនៃការយល់ដឹងក្នុងវិស័យរបស់ពួកគេ គ្រូរូបនាក់លើចុងដាស
ពួកគេបានស្តាប់សូន្យក្នុងកំហឹងរបស់ពួកគេ ហើយមានការស្តាប់បង្កគាប់
និងសូមទោះបីវាជាបទបញ្ជាទាំងអស់របស់ពួកគេ។»

«ពួកគេមិនបានយល់ដឹងនូវទោសដល់អនុកថាទាំងឡាយដែលស្គាល់សច្ចក្រឹតពិតនៃ
បុរាណប្រវត្តិក្នុងការប្រកាសបទបញ្ជារបស់ពួកគេ ដោយពាក្យសម្តី
និងដោយការប្រព្រឹត្តទាំងនេះ។» Maranatha, 243.

ពាក្យហេតុដែលគ្រូរូបនាក់លើចុងដាសថា «សច្ចក្រឹតពិត» មានអកុសលបីគូ
ដល់មួយៗមាននិយមន័យផ្ទាល់ខ្លួនរបស់វា។ និយមន័យទាំងបីនេះ
ក៏ជានិយមន័យនៃសាររបស់ទេវតាទីបីអង្គគង្គដងដែរ។
វាទាំងនោះក៏ជានិយមន័យនៃសាររបស់ទេវតាទីមួយផងដែរ ពីព្រោះសាររបស់ទេវតាទីមួយ
គឺជាសារនៃដើមកំណើតនៃ Adventism ហើយសាររបស់ទេវតាទីបី
គឺជាសារនៃចុងបញ្ចប់នៃ Adventism។
ដោយព្រោះពួកគេយល់ស្របបង្កាញចុងបញ្ចប់តាមរយៈដើមកំណើត
សាររបស់ទេវតាទីមួយកាន់កាប់សញ្ញាសម្គាល់ពុទ្ធភាពទាំងអស់នៃសាររបស់ទេវតាទីបី។
ដោយហេតុនេះ និយមន័យនៃអកុសលហេតុទាំងបី
ក្នុងការសិក្សាមិនត្រូវបានស្របសាររបស់ទេវតាទីបីប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែក៏ជានិមិត្តសញ្ញាសម្គាល់សាររបស់ទេវតាទីមួយផងដែរ។

យ៉ូហាន ក្នុងគម្ពីរវិវរណៈ គ្រូរូបនាក់លើចុងដាសថាសរសេរអំពីអ្វីៗដែលមាននៅពេលនោះ
ហើយក្នុងការផ្ទេរនេះ
គាត់ក៏នឹងកំពុងសរសេរអំពីអ្វីៗដែលនឹងមាននៅអនាគតផងដែរ។
គាត់បានកត់ត្រាការចាប់ផ្តើម ដើម្បីបង្កាញពីទីបញ្ចប់។
ដោយពាក្យពេចន៍ច្បាស់លាស់គតិសង្ឃស័យ អនុកថាវិនិច្ឆ័យចុងដាសបុរាណ
គ្រូរូបនាក់លើចុងដាសនិងបុរាណសាររបស់ពួកគេឡើយ ដល់ជាសាររបស់ទេវតាទីមួយ។
ក្នុងការសិក្សា និងការប្រកាសសច្ចក្រឹតពិតទាំងនោះ និងបុរាណសារនោះ
យើងនឹងកំពុងប្រកាសសាររបស់ទេវតាទីបី
ហើយកំពុងផ្ទេរឲ្យបុរាណសាររបស់ទេវតាទីមួយក្រើរឡើងមុនដទៃទៀត។

«ពួកគេមិនបានកំពុងប្រកាសសារមួយដល់យើងទេ។
យើងគ្រូរូបប្រកាសសារដល់នា 1843 និង 1844
បាននាំយើងចេញពីក្រុមជំនុំផ្តល់ដេញដោល»។ Review and Herald, January 19, 1905.

«សារទាំងអស់ដែលបានប្រទានចាប់ពីឆ្នាំ 1840–1844
ត្រូវផ្ទេរឱ្យមានអានុភាពខ្ពស់ក្នុងក្រុងលេននេះ
ពីព្រោះមានមនុស្សជាច្រើនបានហាត់បង្វែរទិសដៅរបស់ខ្លួន។
សារទាំងនេះត្រូវទៅដល់គ្រប់ព្រះវិហារទាំងអស់»។ Manuscript Releases, volume 21, 437.

«សេចក្តីពិតទាំងឡាយដែលយើងបានទទួលនៅឆ្នាំ 1841, '42, '43, និង '44
ឥឡូវនេះត្រូវសិក្សា និងប្រកាសផ្សេងៗ»។ Manuscript Releases, volume 15, 371.

«សេចក្តីពិតមានប្រសិទ្ធភាពដល់ហើយ៖ មិនត្រូវអនុញ្ញាតឱ្យអ្វីមួយណាចូលមក
ដល់នឹងរំខានដល់មូលដ្ឋាននៃសេចក្តីជំនឿ ដែលយើងបានស្ថាបនាលើ
តាំងពីពេលសារមានមកដល់ឆ្នាំ 1842, 1843, និង 1844 មក។
ខ្ញុំប្រសូតស្មោះត្រង់ក្នុងសារនេះ ហើយតាំងពីពេលនោះមក
ខ្ញុំប្រសូតឈរនៅចំពោះមុខលោកិយ
ដោយសូមទោសចំពោះពន្លឺដែលព្រះបាទប្រទានឱ្យយើង។
យើងមិនមានបំណងដកដង្ហើមរបស់យើងចេញពីទីកោះ
ដែលយើងទាំងនោះត្រូវបានដាក់លើ ខណៈដែលរាល់ថ្ងៃយើងបានស្រវឹងរកព្រះអម្ចា
សំដៅដោយសេចក្តីអធិស្ឋានដ៏អស់ពីចិត្ត ដើម្បីស្រវឹងរកពន្លឺ។ តើអ្នកគិតថា
ខ្ញុំអាចបោះបង់ពន្លឺដែលព្រះបាទប្រទានឱ្យខ្ញុំបានឬ?
វានឹងត្រូវជាដូចម្តងនៃគ្រប់យ៉ាងសម័យ។
វាបានដឹកនាំខ្ញុំតាំងពីពេលដែលវាត្រូវបានប្រទានមក»។ Review and Herald, April 14,
1903.

សាររបស់ទេវតាទីមួយ និងបុរសគូតិសាស្ត្រដែលសារនោះត្រូវបានប្រកាស ប្រៀបសម្រួលគ្នា និង
បំភ្លឺបុរសគូតិសាស្ត្របច្ចុប្បន្នរបស់យើង—ដោយមានការកំណត់ខ្លះៗតាមទំនាយ។
បុរសគូតិសាស្ត្រទាំងពីរនោះក៏ត្រូវបានតំណាងផងដែរ
ដោយអក្សរលេខដែលអ្នកភាសាទ្វីបទេវតាបានប្រើដើម្បីបង្កើតពាក្យ
«សេចក្តីពិត»។ ហើយពាក្យ «សេចក្តីពិត» នោះ
តំណាងឱ្យដំណឹងល្អអស់កល្បជានិច្ច។

បុរសគូតិសាស្ត្ររបស់ពួកមីឡងាយភ័ន្តចំពោះដំណើរការនៃអាឌីនទីស៊ីម
តំណាងឱ្យទេវតាទីមួយ ហើយបុរសគូតិសាស្ត្រនៅចុងបញ្ចប់នៃអាឌីនទីស៊ីម
ដែលត្រូវបានតំណាងដោយទេវតាទីបី គឺជាបុរសគូតិសាស្ត្រដែលសរសេរគ្នា
ប៉ុន្តែមានភាពខុសគ្នាខ្លះៗ។

ទេវតាទីមួយ ប្រកាសអំពីការបើកការជំនុំជម្រះ ហើយទេវតាទីបី
ប្រកាសអំពីការបិទការជំនុំជម្រះ។ រចនាសម្ព័ន្ធទំនាយ
ដែលបុរសគូតិសាស្ត្រនៃអាឌីនទីស៊ីមបានលាតត្រដាងឡើងលើនោះ
គឺដូចគ្នាបេះបិទទាំងក្នុងបុរសគូតិសាស្ត្រដើមរបស់វា និងក្នុងទីបញ្ចប់របស់វា។
ចុងទាំងពីរអាចត្រូវបានបង្ហាញថាដើរតាមជំហានបីនៃទេវតាទាំងបី
នៅពេលពួកវាមកដល់ក្នុងបុរសគូតិសាស្ត្រ។ ហើយទេវតាទាំងបីនោះ
ក៏ជាអក្សរទាំងបីនោះផងដែរ។ ដូច្នេះ
លំដាប់ពីរគូតិការណ៍ទំនាយនៅចុងទាំងពីរនៃអាឌីនទីស៊ីម
គឺដូចគ្នាដល់ជំហានបីនៃទេវតាទាំងបី ដែលជាសញ្ញាសម្គាល់តាមផ្លូវ
ហើយក៏ត្រូវបានតំណាងដោយអក្សរហ្វូរីទាំងបីនោះ ដែលបង្កើតជាពាក្យ
«សេចក្តីពិត»។

អាល់ហ្សាគឺជាការចាប់ផ្តើមនៃអារម្មណ៍នៃទីសឹម អូមហ្គេតាគឺជាទីបញ្ចប់នៃអារម្មណ៍នៃទីសឹម ហើយអកុសលនៃកំណត់សម្គាល់ការបោះបង់អាស្រ័យនៃទីសឹមពីការចាប់ផ្តើមរបស់វាត្រូវបានបញ្ចប់របស់វា។

យើងត្រូវបានបង្រៀនអំពីទីកន្លែងដែលជាផ្លូវរបស់ព្រះ៖

ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ ផ្លូវរបស់ទ្រង់ស្ថិតនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ៖
តើមានព្រះណាដែលដូចជាព្រះនយោបាយខ្មែរ? ទំនុកតម្កល់ 77:13។

ក្នុងទីបរិសុទ្ធនោះ យើងឃើញថាវិធីរបស់ព្រះគឺដូចគ្នានឹងបីជំហាននៃការទេវតាទាំងបី។ នៅក្នុងទីលានខាងក្រៅ ការកកើតឡើងនៃមនុស្សម្នាក់ឱ្យយល់យល់ឃើញបូជា ហើយទទួលបានការរាប់ជាស្ថាប័ន។ នៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ ការបរិសុទ្ធត្រូវបានគំរោងដោយជីវិតអធិស្ឋាន ដល់ត្រូវបានគំរោងដោយអាសនៈគ្រឿងក្រអូប ជីវិតនៃការសិក្សាដែលត្រូវបានគំរោងដោយគំនិតប៉ងតាំងថ្វី និងជីវិតនៃការបម្រើដែលត្រូវបានគំរោងដោយជើងចង្កករៀង។ ទីបរិសុទ្ធបំផុតគឺជាដំណើរការជំនុំជម្រះ។ កាលណាយើងមានការកកើតឡើងនៃព្រះ ដូចដែលត្រូវបានគំរោងនៅក្នុងសាររបស់ទេវតាទីមួយ យើងស្រងែកការរាប់ជាស្ថាប័ននៅក្រៅមេដឹងយើងយល់ឃើញថា នៅក្នុងទីលានខាងក្រៅ។ កាលណាយើងបានទទួលការរាប់ជាស្ថាប័ន (ត្រូវបានផ្ទេរឱ្យស្ថាប័ន) យើងដើរក្នុងភាពមិនជឿនៃទីបរិសុទ្ធ (ការរីកចម្រើនក្នុងសេចក្តីបរិសុទ្ធ) ដូចដែលត្រូវបានគំរោងដោយទីបរិសុទ្ធ។ ទីបរិសុទ្ធគំរោងឱ្យកើតការបំប្លែងនៃមនុស្សម្នាក់ ដូចដែលបានសម្រេចដោយពួក Millerites ក្នុងអំឡុងសាររបស់ទេវតាទីពីរ ដល់អមដោយ Midnight Cry។ ដោយមានទទួលបានការរាប់ជាស្ថាប័ន ហើយមានបរិសុទ្ធហើយ នោះយើងត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់ការជំនុំជម្រះ ដល់ត្រូវបានគំរោងដោយទីបរិសុទ្ធបំផុត។ បីជំហាននៃទីបរិសុទ្ធ ដល់ក្នុងចំណោមអ្វីៗដែលទៀត គំរោងឱ្យពាក្យទីស៊ីបីយ៉ាង គឺការរាប់ជាស្ថាប័ន ការបរិសុទ្ធ និងការលើកតម្កល់ ហើយក៏គំរោងឱ្យសារនៃទេវតាទាំងបីផងដែរ ហើយជាការពិតគំរោងឱ្យសាររបស់ទេវតាទីមួយ ហើយជាការពិតគំរោងឱ្យអកុសលដែលត្រូវបានប្រើដើម្បីបង្កើតពាក្យ "truth" ផងដែរ។

នៅក្នុងទីលាននៃទីសក្ការៈ យើងក៏ឃើញមានបីជំហានទាំងអស់ផងដែរ។ ជំហានទីមួយចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈ ត្រូវតែបង្ហាញពីជំហានចុងក្រោយនៃទីសក្ការៈ ដូចជាទេវតាទីមួយស្របគ្នានឹងទេវតាទីបី។ ជំហានទីមួយនៅក្នុងទីលាន គឺការសម្របសម្រួល ដល់គំរោងឱ្យការរាប់ជាស្ថាប័ន។ ជំហានទីពីរគឺអាងលាង ដល់នោះទីនោះខ្ពស់ (អំពើហួស) ត្រូវបានយកចេញ ហើយត្រូវបានសម្របសម្រួល មុននឹងឈានទៅកាន់ជំហានចុងក្រោយ។ ទីកន្លែងក្នុងអាងលាង គឺជាលក្ខណៈសម្បត្តិមួយនៃជំហានទីពីរ។ ជំហានទីបីគឺត្រូវបានបង្កើតឡើង ដល់ជារូបសម្រស់បង្ហាញអំពីព្រះគ្រីស្ទនៅលើយើងយល់ឃើញថា ជាទីកន្លែងដែលការជំនុំជម្រះត្រូវបានសម្រេច។ បីជំហានដល់នេះមាននៅក្នុងជំហានទីមួយនៃទីសក្ការៈ ដូចជាបីជំហានដល់នេះមាននៅក្នុងសាររបស់ទេវតាទីមួយ។ គោលការណ៍នៃអាល់ហ្សា និងអូមហ្គេតា ស្ថិតនៅក្នុងទីសក្ការៈ ដូចដែលស្ថិតនៅក្នុងសាររបស់ទេវតាទាំងបី

ដូចដែលវាស្ថិតនៅក្នុងអកុសលបង្កកើតជាពាក្យ «សចេកុដ្ឋិតិ»។

ព្រះបន្ទូលទំនាយ ២៣០០ ឆ្នាំ មានរចនាសម្ព័ន្ធដូចគ្នាដែរ។

ទំនាយនេះមានចាប់ផ្តើមដោយក្រឹត្យបី

ហើយមានបញ្ចប់នៅពេលសាររបស់ទេវតាទីបីមកដល់ នៅថ្ងៃទី ២២ ខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៤៤។

ទំនាយនេះបង្ហាញខុសទំនាយបុរាណ ហើយបុរាណគិតសាស្ត្រនៃដើមនៃទំនាយ ២៣០០ ឆ្នាំ

តំណាងឲ្យបុរាណគិតសាស្ត្រនៃចុងបញ្ចប់នៃទំនាយទាំងបុរាណនោះនីមួយៗ។ ការចាប់ផ្តើម

និងការបញ្ចប់នៃទំនាយ ២៣០០ ឆ្នាំពេញលេញ មានក្រឹត្យបី ហើយវាបញ្ចប់ដោយសារបី។

ការចាប់ផ្តើមនៃពាក្យទំនាយនៃឆ្នាំ 457 មុនគ្រិស្តសករាជ

មានកើតឡើងក្នុងគ្រាស្រីហ្គា ហើយមានបើកផ្សព្វផ្សាយឲ្យដឹងដល់គ្រប់មនុស្ស

ហើយសាងសង់ព្រះវិហារ និងទីក្រុងឡើងវិញ។ សរុបតាមការទាយទុកមុន នោះ 49

ឆ្នាំក្រោយមក បន្ទាប់ពីកិច្ចការដែលមានចាប់ផ្តើមនៃឆ្នាំ 457 មុនគ្រិស្តសករាជ

វាមានបញ្ចប់ក្នុងគ្រាស្រីហ្គា។ ការចាប់ផ្តើមនៃរយៈពេល 49 ឆ្នាំ

បង្ហាញជាគំរូអំពីចុងបញ្ចប់នៃរយៈពេល 49 ឆ្នាំ។

ឆ្នាំ 457 មុនគ្រិស្តសករាជ សម្រាប់ការចាប់ផ្តើមនៃព្រះបន្ទូលទំនាយដែលបញ្ជាក់អំពី
ការចាក់បុរេដ្ឋាននៃពេលវេលាទទួលបានបុណ្យផ្សេងៗទៀត។ ការចាក់បុរេដ្ឋាននៃរូបសម្ព័ន្ធ

ដែលមានសម្រាប់ការចាប់ផ្តើមនៃកិច្ចការរបស់ទេវតាទីបីក្នុងការប្រមូលផ្តុំបុរាណវិទ្យា

ឲ្យបានរួចជាពេលវេលាបន្តក្រុមយេស៊ូម្នាក់ទៀត មិនមែនយេស៊ូម្នាក់ទៀតឡើយ

ដូចជាអ្វីដែលបុរាណគិតមានបុរាណវិទ្យាឡើងវិញ

ដើម្បីសង់ក្រុងយេស៊ូម្នាក់ទៀតក្នុងឆ្នាំនៃឆ្នាំ 457 មុនគ្រិស្តសករាជ។

ឆ្នាំ 457 មុន គ.ស. ក៏សម្រាប់ផងដែរនូវការចាប់ផ្តើមនៃទំនាយដែលកំណត់ថា

ព្រះគ្រីស្ទនឹងត្រឡប់មកវិញនៅពេលណា។ បងស៊ី វ៉ាយត៍ បានតម្រៀបបុរាណវិទ្យានៃយើង

ក្នុងឆ្នាំសរុបជាមួយនឹងការខកចិត្តដ៏ធំនៃថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 ហើយនាងក៏

បានតម្រៀបបុរាណវិទ្យានៃការរលាយសមុទ្រក្រហមឲ្យសរុបជាមួយនឹងការខកចិត្តដ៏

ធំផងដែរ។ នៅឆ្នាំ 457 មុន គ.ស. មានការខកចិត្តមួយ

ដែលជាគំរូទុកជាមុននៃការខកចិត្តរបស់ពួកហ្វារីស្ទនៃសមុទ្រក្រហម

ការខកចិត្តដ៏ធំរបស់ពួកអាដាម្យែននៃសមុទ្រ ការខកចិត្តរបស់ពួកសិស្សនៃយើងក្នុង

និងរបស់អេសេអ៊ាសនៃឆ្នាំ 457 មុន គ.ស.

«អេសេអ៊ាសរំពឹងថា មនុស្សជាច្រើននឹងត្រឡប់មកក្នុងយេស៊ូម្នាក់ទៀត

ប៉ុន្តែចំនួនអ្នកដែលឆ្ងល់យឺតយ៉ាវនឹងការហោះហើរនោះ មានតិចណាស់គួរឲ្យខកចិត្ត។

មនុស្សជាច្រើនដែលមានទទួលបានសម្បជ័យ និងដ៏ធុលី

មិនមានបំណងចង់លះបង់ទុកពុទ្ធសាសនាបុរាណនោះឡើយ។ ពួកគេស្រឡាញ់ភាពស្រួលស្រាយ

និងសេចក្តីសុខសាន្ត ហើយពេញចិត្តយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការនាំទេវតាទីបីនោះបន្តទៀត។

គំរូរបស់ពួកគេមានក្នុងយេស៊ូម្នាក់ទៀតដល់អ្នកដទៃ ដែលបើមិនដូច្នោះទេ បុរាណវិទ្យា

នឹងមានផ្ទុកនូវចិត្តស្រឡាត់ស្រាវរបស់ខ្លួនជាមួយអស់អ្នកដែលកំពុងតែឈរនៅមុខ

ខ្លួនដោយសេចក្តីជំនឿ»។ Prophets and Kings, 612.

ឆ្នាំ ៤៥៧ មុន គ.ស. ក៏សម្រាប់ផងដែរនូវការចាប់ផ្តើមនៃព្រះយាករណ៍ដែលកំណត់បញ្ជាក់ថា

ពេលណាអ្វីដែលបុរាណវិទ្យានៃព្រះលង្វែរ

ហើយដំណឹងល្អនឹងត្រឡប់មកវិញនៅកាន់សាសន៍ដទៃ

ដោយសម្រាប់ផងដែរនូវការបញ្ចប់នៃរយៈពេលសាកលបងពិសេសមួយចំនួន ៤៩០ ឆ្នាំ

ជាពិសេសម្យ៉ាងហ្នឹង អ្នកស្រាវជ្រាវបុរាណវិទ្យា ដូចនេះ ឆ្នាំ ៤៥៧ មុន គ.ស.
សម្រាប់ដល់ការចាប់ផ្តើមនៃរយៈពេលសាកលុបបងរបស់ពួកគេ ហើយឆ្នាំ ៣៤ នៃ គ.ស.
សម្រាប់ដល់ការបញ្ចប់នៃរយៈពេលសាកលុបបងរបស់ពួកគេ ដោយគ្រប់គ្រងដោយមុន
រយៈពេលសាកលុបបងរបស់អាដរីនីសម័យបានចាប់ផ្តើមនៅឆ្នាំ ១៨៤៤
ហើយបញ្ចប់នៅពេលចាប់ផ្តើមនៃអាទិត្យ។

មានទំនាយអំពីពេលវេលាខាងក្នុងមួយចំនួនទៀតនៅក្នុងទំនាយ២៣០០ឆ្នាំ
ប៉ុន្តែទាំងអស់នោះសុទ្ធជាមោឃសញ្ញាសម្រាប់និរ្តតិភូ និង អូមហេតា។
ការចាប់ផ្តើមរបស់ពួកវាបង្ហាញអំពីការបញ្ចប់របស់ពួកវា។

សូមកត់សម្គាល់ថា អ្នកស្រាវជ្រាវបានដឹងតាំងពីមុនក្នុងក្រុងសាច្ចុប្បន្នរបស់ពួកគេ ហើយ
អ្នកស្រាវជ្រាវសម័យទំនើបបានដឹងតាំងពីមុនក្នុងក្រុងសាច្ចុប្បន្នរបស់ពួកគេ
ដំបូងគេនោះទេ ប៉ុន្តែថ្ងៃមុនជាអ្នកក្នុងក្រុងសាច្ចុប្បន្នបន្តទទួលទំនាយរបស់ពួកគេផងដែរ។
នៅពេលដែលពួកគេមិនបានចូលក្នុងសង្គមកុំព្យូទ័រជាមួយអ្នកស្រាវជ្រាវបុរាណ
ទ្រង់បានដឹងតាំងពីពួកគេក្នុងក្រុងសាច្ចុប្បន្នក្នុងទំនាយដប់
ដូចដែលបានសរសេរលើផ្ទាំងថ្ម។
នៅពេលដែលទ្រង់បានចូលក្នុងសង្គមកុំព្យូទ័រជាមួយអ្នកស្រាវជ្រាវសម័យទំនើប
នៅក្នុងបុរាណវិទ្យា Millerite
ទ្រង់បានដឹងតាំងពីពួកគេក្នុងក្រុងសាច្ចុប្បន្នបន្តទទួលទំនាយរបស់ពួកគេ
ដូចដែលបានកំណត់នៅលើផ្ទាំងថ្មរបស់ Habakkuk
ដែលបានកំណត់ដោយការកំណត់អ្នកស្រាវជ្រាវឆ្នាំ 1843 និង 1850។
ការចាប់ផ្តើមរបស់អ្នកស្រាវជ្រាវបុរាណ
បង្ហាញជាគំរូអំពីការចាប់ផ្តើមរបស់អ្នកស្រាវជ្រាវសម័យទំនើប។

«ពួកគេមិនបានហៅបុរាណវិទ្យារបស់ទ្រង់ គឺអ្នកស្រាវជ្រាវ
ហើយបានក្រែកក្រេកទៅលើលោកិយ
ដើម្បីបិទអាចបុគ្គលទំនុកចិត្តដ៏សុទ្ធជាមួយដល់ពួកគេ។
ទ្រង់បានដឹងតាំងពីពួកគេក្នុងក្រុងសាច្ចុប្បន្នក្នុងរយៈពេលរបស់ទ្រង់;
ហើយទ្រង់មានព្រះបំណងថា តាមរយៈពួកគេ
នឹងចែករំលែកដឹងអំពីទ្រង់នៅក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងឡាយ។ តាមរយៈពួកគេ
ពន្លឺនៃស្រ្តីស្នេហាស្នេហាដ៏ល្អដែលបានទៅដល់ទីកន្លែងដ៏តូចតាចនៃដី
ហើយត្រូវឡើងមួយ អំពាវនាវដល់គ្រប់ជនជាតិទាំងអស់
ឲ្យបំបែកចេញពីការថ្កោលថ្កោលបង្កប់នូវកុលដៃកុលាយរបស់ខ្លួន
មកបម្រើព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ និងពិតប្រាកដ។»

«បុរសនិរ្តតិភូបានហៅបុរាណវិទ្យាសម័យទំនើបថា ទំនុកចិត្តដែលបានបុគ្គលឲ្យពួកគេ
នោះពួកគេនឹងបានកុលាយជាអំណាចមួយក្នុងលោកិយ។
ពួកគេជាមុននឹងបានជាការការពាររបស់ពួកគេ
ហើយទ្រង់នឹងបានលើកតម្កើងពួកគេឲ្យខ្ពស់ជាងជាតិសាសន៍ទាំងអស់ដទៃទៀត។
ពួកគេច្បាស់ និងសង្គមកុំព្យូទ័ររបស់ទ្រង់នឹងបានសម្រេចតាមរយៈពួកគេ
ហើយពួកគេនឹងបានឈរលើចុងកំពូលនៃការគ្រប់គ្រងដ៏បុរាណ
និងបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ជាគំរូបង្ហាញអំពីឧត្តមភាពនៃបុរាណរបស់ទ្រង់
លើគ្រប់ទម្រង់នៃការថ្កោលថ្កោលបង្កប់នូវព្រះ។ ប៉ុន្តែ
ពួកគេមិនបានរកស្វែងសង្គមកុំព្យូទ័ររបស់ពួកគេជាមួយពួកគេជាមុនឡើយ។
ពួកគេបានដើរតាមទម្រង់នៃការថ្កោលថ្កោលបង្កប់នូវព្រះរបស់ជាតិសាសន៍ដទៃទៀត ហើយដំ

នួសឲ្យការផ្ទុះឡើងនៃព្រះនាមនៃព្រះបង្កកើតរបស់ពួកគេក្រោយជាការសរសើរនៃលោកជំនឿ ពួកគេហេតុនាឲ្យព្រះនាមនោះផ្ទុះឡើងក្នុងការមើលងាយវិញ។»

ទោះជាយ៉ាងណា គោលបំណងរបស់ព្រះគ្រូតែមួយចេញ។
ចំណេះដឹងអំពីព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់គ្រូតែមួយគ្រូហេតុបុរាណដល់លោកិយ។
ព្រះហេតុនាឲ្យដល់នៃការគោរពសង្គតិមកលើបុរាណសូត្ររបស់ទ្រង់ ហើយហេតុបំបែកពួកគេឲ្យខុសគ្នាជាយូរយ៉ាងលើក្នុងចំណោមបុរាណជាតិណា។ ក្នុងពេលនោះមានមនុស្សជាច្រើនក្នុងចំណោមពួកគេហេតុបុរាណចិត្តពីអំពើល្អរបស់ខ្លួន ហើយហេតុស្រងូតព្រះអម្ចាស់។ ដូច្នេះដោយគ្រូហេតុបំបែកខុសគ្នាទៅទៀតបុរាណសាសន៍ដទៃ ពួកគេហេតុផ្សេងៗផ្សេងៗចំណេះដឹងអំពីព្រះដ៏ពិត។

«នៅក្នុងសម័យនេះ ព្រះជាម្ចាស់បានត្រឡប់ទៅក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ ដូចដែលទ្រង់បានត្រឡប់ទៅអីស្រាអែលបុរាណ ឲ្យឈរជាពន្ធលើមួយនៃលោកិយនៃដី។ ដោយសារឧបករណ៍បំបែកដ៏មានព្រះចេតនាស្មោះត្រង់ក្នុងពិត—គឺសារបស់ទេវតាទីមួយ ទីពីរ និងទីបី—ទ្រង់បានញែកបុរាណជនមួយចំនួនពីក្រុមជំនុំទាំងឡាយ និងចេញពីលោកិយ ដើម្បីបង្ហាញពួកគេចូលមកក្នុងភាពជិតស្និទ្ធជាមួយនឹងទ្រង់ផ្ទាល់។ ទ្រង់បានតាំងពួកគេឲ្យជាអ្នកក្រសួងក្នុងក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ ហើយហេតុបុរាណស្មោះត្រង់ក្នុងពិតដ៏ធំៗនៃនាយសម្រាប់សម័យនេះដល់ពួកគេ។ ដូចជាព្រះបន្ទូលដ៏បរិសុទ្ធដែលបានប្រគល់ឲ្យអីស្រាអែលបុរាណដ៏រឹងមាំនេះជាការទុកចិត្តដ៏បរិសុទ្ធមួយ ដល់គ្រូបុរាណសម្រាប់ដល់លោកិយ។»

«សេចក្តីទំនាយបុរាណថា ទេវតាទីមួយនឹងផ្ទុះឡើងការបុរាណសរសើររបស់ខ្លួននៅដល់ “គ្រប់ជាតិសាសន៍ និងគ្រប់ពូជពង្ស និងគ្រប់ភាសា និងគ្រប់បុរាណជន”។ ការព្រមានរបស់ទេវតាទីបី ដល់ជាជនក្រុមមួយនៃសារបីបុរាណដទៃនេះ ហើយជាសារសម្រាប់ពេលវេលានេះ នឹងមិនសូវមានការផ្សព្វផ្សាយទូលំទូលាយក៏ដូចជាដទៃទៀតឡើយ។ ទង្វើដ៏ដ្ឋានលើមានសិលាចារឹកថា “បញ្ញត្តិរបស់ព្រះ និងសេចក្តីជំនឿលើព្រះយេស៊ូវ” គ្រូតែមួយឲ្យខុសគ្នាដ៏ធំ។ អំណាចនៃសារទីមួយ និងសារទីពីរ គ្រូតែមួយបានពង្រឹងឲ្យកាន់តែខ្លាំងឡើងក្នុងសារទីបី។ ក្នុងសេចក្តីទំនាយ វាគ្រូហេតុតំណាងថា គ្រូហេតុបុរាណស្មោះត្រង់ខ្លាំងខ្លាំង ដោយទេវតាមួយហោះនៃកណ្តាលមេឃ ហើយវានឹងទាក់ទាញការយកចិត្តទុកដាក់ពីពិភពលោកទាំងមូល។»

«ការគំរាមកំហែងដ៏គួរឲ្យភ័យខ្លាចបំផុតដែលផ្ទុះឡើងនៃការផ្ទុះឡើងនៃកាន់មនុស្សសល់លោក មាននៅក្នុងសាររបស់ទេវតាទីបី។ នោះគឺគ្រូតែមួយដ៏អំពើហេតុបំបែកឲ្យរលាយ ដល់នាឲ្យព្រះពិរោធរបស់ព្រះចុះមក ដោយឥតលាយឡំដោយសេចក្តីមេត្តាករុណា។ ប៉ុន្តែមនុស្សមិនគ្រូហេតុទុកឲ្យស្មើគ្នានៅក្នុងសេចក្តីងងឹតអំពីបញ្ញាសំខាន់នេះ ឡើយ; ការព្រមានបុរាណនឹងការច្បាប់បង្កគំរាមកំហែង និងរូបរបស់វា គ្រូតែមួយបុរាណទៅកាន់លោកិយ មុនពេលការយាងមកនៃសេចក្តីវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ ដើម្បីឲ្យមនុស្សទាំងអស់អាចដឹងថា ហេតុអ្វីបានជាសេចក្តីវិនិច្ឆ័យទាំងនោះគ្រូហេតុដាក់ទោសមក ហើយអាចមានឱកាសចេញផុតបាន»។ Signs of the Times, January 25, 1910.

ការផលិតភាពទាំងពីរនេះ ដើម្បីបំពេញតាមហេតុផល ជំពូក ២ គឺជាការបំពេញសេចក្តីទំនាយជាច្រើន។

ខ្ញុំនឹងឈរនៅលើឈ្មោះរបស់ខ្ញុំ ហើយកាន់ខ្លួនខ្ញុំនៅលើបែប
ហើយនឹងចាំមើលថា ទ្រង់នឹងមានព្រះបន្ទូលអ្វីមកកាន់ខ្ញុំ
និងអ្វីដែលខ្ញុំនឹងឆ្ងល់ឈឺ នៅពេលខ្ញុំគួរឲ្យមានសុភមង្គល។
ហើយព្រះយេស៊ូវបានឆ្ងល់យ៉ាងណាមកខ្ញុំ ហើយមានព្រះបន្ទូលថា ចូរសរសេរនិមិត្ត
ហើយផ្សព្វផ្សាយចូលទៅក្នុងចំណោមពលរដ្ឋទាំងមូល ដើម្បីឲ្យអ្នកដទៃអាចដឹងអំពីអ្វីដែលខ្ញុំបាន
ដំបូក និមិត្តនេះនោះនៅសម្រាប់ពលរដ្ឋទាំងមូលនៅឡើយ ប៉ុន្តែនៅទីបញ្ចប់
វានឹងចូលដៃចេញ ហើយមិនកុហកឡើយ ទោះបីវាជាការដឹងដោយច្បាស់ថា
ពីព្រោះវានឹងមកដល់ជាក់ជាមិនខាន វានឹងមិនយឺតឡើយ។

ការផលិតទាំងផ្ទាំងគំនូសតាងអនុកត្ស្រសត្វរាយឆ្នាំ 1843 និងផ្ទាំងគំនូសតាងអនុកត្ស្រសត្វរាយឆ្នាំ 1850 គឺជាការសម្រេចនៃព្រះករុណា។ ការសិក្សាអំពីតារាងរបស់ហាហាគុកផុតលំនួរភស្តុតាងយ៉ាងគួរបំភ្លឺនូវអំពីរឿងនេះ។ ប៉ុន្តែ បទគម្ពីរនៃក្រុងហាហាគុកបានបង្ហាញយ៉ាងសំខាន់ដល់ចំណុចនេះនៃក្រុងការពិភាក្សា របស់យើង។

បន្ទាប់ពីឆ្នាំ 1843 ព្រះអម្ចាស់បានដឹកនាំឲ្យជួរពិភាក្សាមួយទៀត ប៉ុន្តែតែវាងទីមួយ (1843) មិនគួរគួរឲ្យបានក៏ប្តូរឡើយ លើកលែងតែដោយការបំផ្លាញគំនិត។

ខណៈពេលរស់នៅជាមួយបងប្អូន Nichols (ដែលមានផលិតកម្មឆ្នាំ 1850) ក្នុងអំឡុងពេលដែលគាត់មានជួរទីតាំងនោះ សិស្សទី១ រ៉ែក មាននិយាយថា នាងមានប្រពិញតាមឆ្នាំ 1850 នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ។

Nichols។ ឧញ្ញ័ហានយើងថា មានទំនាយអំពីផ្ទាំងគំនូសនេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ
ហើយបើផ្ទាំងគំនូសនេះត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់រាស្ត្ររបស់ព្រះ
បរិវាគ្សបំភ្លឺនូវសម្រាប់មនុស្ស នោះវាក៏គួរបំភ្លឺនូវសម្រាប់មនុស្សទៀតដែរ
ហើយបើមនុស្សណាម្នាក់ត្រូវការផ្ទាំងគំនូសថ្មីមួយ
ដដែលគួរនាំលើមាតុភូមិធម៌ជាងនេះ អ្នកទាំងអស់គ្នាគួរការព្រួយបារម្ភ។
Manuscript Releases, volume 13, 359.

ហាហាគុកត្រូវបានបង្ហាត់ថា «ចូរសរសេរនិមិត្ត
ហើយផ្ទាំងថ្មីឲ្យបានលឿនជាងផ្ទាំងច្បាស់»។ ផ្ទាំងទាំងពីររបស់ហាហាគុក
គឺជានិមិត្តសញ្ញាដែលចែកគ្នាពីសញ្ញាដែលព្រះបាទផ្ទាំងថ្មីជាមួយអាដ្យែនទីស៊ីម
នាពេលដែលទ្រង់បានតាំងពួកគេឲ្យជាអ្នកកុសាទុកព្រះបន្ទូលទំនាយរបស់ទ្រង់ ដូចជា
ដែលទ្រង់បានផ្ទាំងកាលដែលទ្រង់បានចូលក្នុងសេចក្តីសញ្ញាជាមួយអ៊ីស្រាអែលបុរាណ
ហើយបុរាណផ្ទាំងកុរិយានីយ៍ទាំងពីរ និងការកើតឡើងនៃអ្នកកុសាទុកកុរិយានីយ៍។
ប៉ុន្តែ ហាហាគុកកំណត់អត្ថសញ្ញាណអ្នកកុសាទុកបង្កប់ពីរបុរាណ
ក្នុងទំនាក់ទំនងនឹងផ្ទាំងច្បាស់ដែលត្រូវផ្ទាំងនិមិត្តច្បាស់។ បុរាណទេមួយ
គឺអ្នកដដែល «ព្រលឹងរបស់ខ្លួនត្រូវបានលើកឡើង» ហើយ «មិនទៀងក្នុង» ទេ
ហើយបុរាណទេមួយទៀត គឺអ្នកដដែលត្រូវបានកំណត់ថាជា «មនុស្សសុចរិត» ដដែល
«នឹងរស់ដោយសារសេចក្តីជំនឿរបស់ខ្លួន»។

បរិបទនៃការរៀបចំហាហាគុកបង្ហាញថា អ្នកដដែលត្រូវបានរាប់ថាសុចរិត
កំពុងរស់នៅដោយសេចក្តីជំនឿមួយ ដដែលអ្នកដដែលព្រះបន្ទូលពុទ្ធភាព
ដូចដែលត្រូវបានកំណត់ដោយការទាំងពីរ ហេតុដូច្នេះ
អ្នកដដែលមិនត្រូវបានរាប់ថាសុចរិត បានបដិសេធការចាប់ផ្តើមដំបូងនៃអាដ្យែនទីស៊ីម។
ចំណុចដែលឧញ្ញ័ចង់លើកឡើង
គឺអ្នកដដែលអត្ថបទមួយដែលយើងបានពិចារណាកាលពីមុនមក។ វាសរសេរថា៖

ប៉ុន្តែ បុរាណបទដូចជា ទិសកុការៈ ជាប់ទាក់ទងនឹង ២៣០០ ថ្ងៃ បញ្ញត្តិរបស់ព្រះ
និងសេចក្តីជំនឿលើព្រះយេស៊ូ
សមស្របយ៉ាងពេញលេញក្នុងការពន្យល់អំពីចលនាអាដ្យែនទីស៊ីមនៅអតីតកាល
និងបង្ហាញថា កំណត់បច្ចុប្បន្នរបស់យើងជាអ្វី
ពង្សនិងសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នកដដែលកំពុងសង្ស័យ
ហើយផ្តល់សេចក្តីប្រាកដច្បាស់អំពីអនាគតដ៏រុងរឿង។ ឧញ្ញ័ហានយើងជាញឹកញាប់ថា
ទាំងនេះគឺជាបុរាណបទសំខាន់ៗដែលអ្នកនាំសាគ្រឹះផ្សេងៗបានលើក។ Early Writings, 63.

យើងទើបតែបានពិនិត្យឡើងវិញនូវសេចក្តីពិតទាំងបួននេះទាំងស្រុង គឺ ទីបរិសុទ្ធ
២៣០០ ថ្ងៃ បញ្ញត្តិរបស់ព្រះ និងសេចក្តីជំនឿរបស់ព្រះយេស៊ូ។
យើងបានដាក់សេចក្តីពិតទាំងបួននេះចូលទៅក្នុងក្របខណ្ឌនៃសេចក្តីពិត ដដែល
«ត្រូវបានគណនាយ៉ាងត្រឹមត្រូវតែម្តងទៀត ដើម្បីពន្យល់ចលនាអាដ្យែនទីស៊ីម
និងបង្ហាញថា ទីតាំងបច្ចុប្បន្នរបស់យើងជាអ្វី»។ ក្របខណ្ឌនេះគឺ
«ក្នុងនៃការលើកឡើងជាលើកដំបូង» វាជាហេតុផលខាងលើរបស់អាល់ហ្វា និងអូមេហ្គា
ហើយវាគឺជាក្របខណ្ឌនៃសេចក្តីពិត ពីព្រោះពាក្យ «សេចក្តីពិត»
មានហេតុផលខាងលើខាងលើនិងសេចក្តីពិតទាំងបួន
ដែលត្រូវបានកំណត់ថា «សេចក្តីពិតសម្រាប់ពេលបច្ចុប្បន្ន»
ដែលត្រូវបានរៀបចំឡើងដើម្បីពន្យល់ពីការចាប់ផ្តើមនៃអាដ្យែនទីស៊ីម។

យ៉ាងហោចណាស់ វាមានន័យថា ពាក្យដដែលគួរឲ្យមានបកប្រែថា «សចេក្ខុដ៏ពិត»
ដដែលៗក៏កំពុងពិចារណានេះ គឺជាគំរោងនៃដំណឹងល្អអស់កល្បបដានិច្ច
ហើយវាជាគំរោងសម្រាប់សារពុំមានចុងក្រោយ ហើយវាជាគំរោងនៃសាររបស់ទេវតាទីបី
ហើយវាជាផ្នែកដ៏សំខាន់មួយនៃវិវរណៈរបស់ព្រះយស្ទីវគ្រីស្ទ។

សារពុំមានចុងក្រោយដដែលគួរឲ្យមានគំណាងថាជារឿងនៃព្រះយស្ទីវគ្រីស្ទនៃកុនុងខទីមួយ
ដល់ខទីបីនៃវិវរណៈជំពូកទីមួយ
គួរឲ្យមានផ្ទុយនឹងបន្ទាល់ជាលើកទីពីរនៃចុងបញ្ចប់នៃព្រះគម្ពីរវិវរណៈ។
ចុងបញ្ចប់នៃវិវរណៈផ្ទុយនឹងបន្ទាល់អំពីខ្សែបង្វែរនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់
ហើយក៏អំពីខ្សែបង្វែរនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ផងដែរ។
ដោយយោងតាមសចេក្ខុក៏យោងទាំងបួននោះ អាចសន្មតបាននូវសារប្រើប្រាស់បួនដ៏ទៃ
វេរភាពនៃការដាក់បន្ទាត់ទំនាយលើបន្ទាត់ទំនាយថា សារពុំមានចុងក្រោយទាក់ទងនឹងទំនាក់ទំនងរបស់ព្រះអង្គគបដ្ឋកិច្ចជាមួយនឹងសក្តិដដែលព្រះអង្គគបដ្ឋកិច្ច។
វាទាក់ទងនឹងព្រះចេស្តានៃការបង្កើតរបស់ព្រះអង្គ។ វាទាក់ទងនឹងរបៀបដដែលព្រះចេស្តានៃការបង្កើតរបស់ព្រះអង្គគួរឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពកាន់តែប្រសើរឡើងនៃការបង្កើតរបស់ព្រះអង្គ។
វាទាក់ទងនឹងគុណលក្ខណៈនៃព្រះភាពដដែលកំណត់ឲ្យចុងបញ្ចប់សុបិន្តដ៏មីកំណើត។
វាជាសារមួយដដែលមកដល់មុនពេលបិទបញ្ចប់នៃពេលវេលាសកលបង
ហើយលើសពីនេះទៀត។ កាលណាពិចារណាមគ្គុទ្ទានទាំងអស់
វាស្មើអំពីព្រះចេស្តានៃការបង្កើតរបស់ព្រះ!
ហើយការលើកឡើងជាលើកដំបូងអំពីព្រះចេស្តានៃការបង្កើតរបស់ព្រះអង្គ
គឺនៃដើមកំណើតកុនុងលោកុបបត្តិ ជំពូកទីមួយ ចាប់ពីខទីមួយរហូតដល់ជំពូកទីពីរ
ខទីបី។

នៃដើមកំណើត ព្រះទ្រង់មានបង្កើតផ្ទុយមែឃេ និងផែនដី។
ហើយផែនដីគឺមានរូបរាង ហើយទទេស្តនុយ;
ហើយសចេក្ខុគឺដឹកគ្រប់ដណ្តប់លើផ្ទុយនៃផែនដីទឹក។
ហើយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះមានរំកិលនៃលើផ្ទុយទឹក។

ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «ចូរឲ្យមានពន្លឺ» ហើយក៏មានពន្លឺឡើង។
ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ទតឃើញពន្លឺនោះថាល្អ
ហើយព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ញែកពន្លឺចេញពីសចេក្ខុគឺដឹក។ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ហៅពន្លឺថា
ថ្ងៃ ហើយសចេក្ខុគឺដឹកទ្រង់ហៅថា យប់។ មានលុះដាច់ ហើយមានព្រឹក
នោះជាថ្ងៃទីមួយ។

ហើយព្រះទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា «ចូរឲ្យមានផ្ទុយមែឃេនៃកណ្តាលទឹក
ហើយឲ្យមានរាបដៃចក្រទឹកពីទឹក»។ ដូច្នេះ ព្រះទ្រង់មានបង្កើតផ្ទុយមែឃេ
ហើយមានរាបដៃចក្រទឹកដដែលនៃក្រោមផ្ទុយមែឃេ ចេញពីទឹកដដែលនៃលើផ្ទុយមែឃេ
ហើយក៏មានកើតមានដូចនោះមែន។ ព្រះទ្រង់មានហៅផ្ទុយមែឃេនោះថា មឃេ។
មានលុះដាច់ ហើយមានព្រឹក គឺជាថ្ងៃទីពីរ។

ហើយព្រះទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា
«ចូរឲ្យទឹកដដែលនៃក្រោមមឃេប្រមូលផ្តុំគ្នានៅកន្លែងតែមួយ
ហើយចូរឲ្យដីកើតរាបដៃចក្រ»។ ក៏កើតមានដូចនោះមែន។ ព្រះទ្រង់ហៅដីកើតថា
«ផែនដី» ហើយការប្រមូលផ្តុំទឹកនោះ ទ្រង់ហៅថា «សមុទ្រ»។
ព្រះទ្រង់ទតឃើញថាល្អ។ ហើយព្រះទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា

«ចូរឲ្យយើងនៃដីបង្កកើតស្នូមទៅ រុក្ខជាតិដដែលបង្កកើតគ្នាបំពេញ និងដើមឈើផុលដៃលែបង្កកើតផុលតាមពូជរបស់វា មានគ្រាប់ពូជនៅក្នុងខ្នងនូវ នៅលើផ្ទៃនៃដី»។ ក៏កើតមានដូចនោះមែន។ ជនដីក៏បង្កកើតស្នូមទៅ និងរុក្ខជាតិដដែលបង្កកើតគ្នាបំពេញតាមពូជរបស់វា ហើយដើមឈើដដែលបង្កកើតផុល មានគ្រាប់ពូជនៅក្នុងខ្នងនូវ តាមពូជរបស់វា។ ព្រះទ្រង់ទតយើងច្បាស់ណាស់។ ហើយមានលុងាច ហើយមានព្រឹក គឺជាថ្ងៃទីបី។

ហើយព្រះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖

«ចូរឲ្យមានពន្លឺទាំងឡាយនៅក្នុងផ្ទៃមេឃស្រែចម្ការស្នូត សម្រាប់បំបែកផ្ទៃចេញពីយប់ ហើយឲ្យវាជាទីសម្ភាស សម្រាប់រដូវកាល សម្រាប់ផ្ទៃ និងឆ្នាំទាំងឡាយ។ ហើយឲ្យវាជាពន្លឺទាំងឡាយនៅក្នុងផ្ទៃមេឃស្រែចម្ការស្នូត ដើម្បីបំបែកលើមកលើផ្ទៃនៃដី»។ ហើយក៏មានកើតមានដូចនោះមែន។ ព្រះទ្រង់មានបង្កកើតពន្លឺដ៏ធំពីរ គឺពន្លឺធំជាង សម្រាប់គ្រប់គ្រងផ្ទៃ និងពន្លឺតូចជាង សម្រាប់គ្រប់គ្រងយប់។ ទ្រង់ក៏មានបង្កកើតកាយទាំងឡាយផងដែរ។ ព្រះទ្រង់មានតាំងវាទាំងនោះនៅក្នុងផ្ទៃមេឃស្រែចម្ការស្នូត ដើម្បីបំបែកលើមកលើផ្ទៃនៃដី ហើយដើម្បីគ្រប់គ្រងលើផ្ទៃនៃដី និងលើយប់ ហើយដើម្បីបំបែកពន្លឺចេញពីស្រះក្នុងដី។ ហើយព្រះទ្រង់ទតយើងច្បាស់ ការនោះល្អណាស់។ ហើយមានលុងាច ហើយមានព្រឹក នោះជាថ្ងៃទីបួន។

ហើយព្រះទ្រង់មានបន្ទូលថា «ឲ្យទឹកបង្កកើតសត្វមានជីវិតដដែលហែលទៅមកជាបរិបូរ ហើយឲ្យសត្វសុលាបហើរនៅលើផ្ទៃនៃដី ក្នុងលំហមេឃដ៏ទូលាយស្រែចម្ការស្នូត»។ ហើយព្រះទ្រង់មានបង្កកើតត្រីធំៗ និងសត្វមានជីវិតគ្រប់ប្រភេទដដែលហែលទៅមក ដដែលទឹកមានបង្កកើតចេញមកជាបរិបូរ តាមពូជរបស់វា ហើយសត្វសុលាបមានសុលាបគ្រប់ប្រភេទ តាមពូជរបស់វាដែរ។ ហើយព្រះទ្រង់ទតយើងច្បាស់ ល្អណាស់។ ហើយព្រះទ្រង់ប្រទានពរដល់វា ដោយមានបន្ទូលថា «ចូរបង្កកើតពូជឲ្យច្រើនឡើង ហើយចម្រើនជាបរិបូរ ព្រមទាំងបំពេញទឹកនៅក្នុងសមុទ្រទាំងឡាយ ហើយឲ្យសត្វសុលាបចម្រើនជាបរិបូរនៅលើផ្ទៃនៃដី»។ ហើយមានលុងាច ហើយមានព្រឹក នោះជាថ្ងៃទីប្រាំ។

ហើយព្រះទ្រង់មានបន្ទូលថា «ចូរឲ្យយើងនៃដីបង្កកើតសត្វមានជីវិត តាមពូជរបស់វា គឺសត្វចិញ្ចឹម សត្វល្អិត និងសត្វព្រៃនៃផ្ទៃនៃដី តាមពូជរបស់វា» ហើយក៏មានកើតឡើងដូចនោះមែន។ ព្រះទ្រង់មានបង្កកើតសត្វព្រៃនៃផ្ទៃនៃដី តាមពូជរបស់វា ហើយសត្វចិញ្ចឹម តាមពូជរបស់វា និងអស់ទាំងសត្វដែលល្អិតល្អន់នៃដី តាមពូជរបស់វាផង ហើយព្រះទ្រង់ទតយើងច្បាស់ ជាការល្អណាស់។ ហើយព្រះទ្រង់មានបន្ទូលថា «ចូរយើងបង្កកើតមនុស្សឲ្យដូចរូបយើង តាមលក្ខណៈយើង ហើយឲ្យពួកគេមានអំណាចគ្រប់គ្រងលើត្រីក្នុងសមុទ្រ លើសត្វហើរនៅអាកាស លើសត្វចិញ្ចឹម លើផ្ទៃនៃដីទាំងមូល និងលើអស់ទាំងសត្វល្អិតល្អន់នៃដី»។ ដូចនេះ ព្រះទ្រង់មានបង្កកើតមនុស្សប្របស់ទ្រង់ផ្ទាល់ គឺមានបង្កកើតគាត់តាមរូបរបស់ព្រះ ព្រះទ្រង់មានបង្កកើតពួកគេជាបុរស និងស្ត្រី។ ហើយព្រះទ្រង់មានប្រទានពរដល់ពួកគេ ហើយព្រះទ្រង់មានបន្ទូលដល់ពួកគេថា «ចូរបង្កកើតកូនចៅឲ្យច្រើនឡើង ហើយចម្រើនច្រើនឡើង បំពេញផ្ទៃនៃដី ហើយបង្កក្បាលវាចុះ ហើយមានអំណាចគ្រប់គ្រងលើត្រីក្នុងសមុទ្រ លើសត្វហើរនៅអាកាស និងលើអស់ទាំងសត្វមានជីវិតដដែលផ្ទៃលើផ្ទៃនៃដី»។

ហើយព្រះទ្រង់មានបន្ទូលថា «មើល
យើងបានប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងអំពីទាំងអស់នេះ ដូចជាគ្រប់ពូជ
ដែលនៅលើផ្ទៃដីនៃដីទាំងមូល និងអស់ទាំងដើមឈើដែលមានផ្លែ
ដោយផ្ទាល់នៃព្រះមានគ្រប់ពូជផង ទាំងនេះនឹងជាអាហារសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា
រីឯអស់ទាំងសត្វព្រៃនៃដីនៃដី សត្វហើរទាំងអស់នៃអាកាស
និងអ្វីៗទាំងអស់ដែលលូតលាស់លើដីនៃដី ដែលមានជីវិតនៅក្នុងវា
នោះយើងបានប្រទានឲ្យអស់ទាំងស្រុងទៅខ្សែអាហារ»

ហើយក៏មានកំណើតឡើងដូចនោះមែន។
ហើយព្រះទ្រង់ទតឃើញអ្វីៗទាំងអស់ដែលទ្រង់បានជឿ ហើយមើល
នោះជាការល្អណាស់។ ហើយមានលុង្វាច និងមានព្រឹក គឺជាថ្ងៃទីប្រាំមួយ។ ដូចនេះ
ផ្ទុះមេឃ និងផ្ទៃដី ព្រមទាំងពលទ័ពទាំងអស់របស់វា ត្រូវបានបញ្ចូលបញ្ចូលគ្នា។
ហើយនៅថ្ងៃទីប្រាំពីរ ព្រះទ្រង់បានបញ្ចូលបញ្ចូលការងាររបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានជឿ
ហើយទ្រង់បានសម្រាកនៅថ្ងៃទីប្រាំពីរ ពីការងាររបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានជឿ។
ហើយព្រះទ្រង់បានប្រទានពរដល់ថ្ងៃទីប្រាំពីរ ហើយបានញែកវាជាបីសុទ្ធ
ពីព្រោះនៅក្នុងថ្ងៃនោះ ទ្រង់បានសម្រាកពីការងាររបស់ទ្រង់
ដែលព្រះបានបង្កកំណើត ហើយបានជឿ។ លោកប្រែប្រួល ១:១-២:៣។

ខណ្ឌឧបទ្វីបកំណាងឲ្យសក្តិភាពទាំងមូលនៃសេចក្តីបង្កកំណើត ដោយសង្កត់ធ្ងន់ថា
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមានអំណាចបង្កកំណើត។

សូមឲ្យយើងដឹងទាំងមូលក្រៅពីខ្លួនព្រះអម្ចាស់ចុះ; សូមឲ្យយើងអស់អ្នកដែលរស់នៅក្នុង
ដល់លោកិយទាំងមូលមានសេចក្តីភ័យច្រងូកច្រងាញក្នុងអំណើចស្តាប់សូរដៃចំពោះទ្រង់ចុះ។
ដូច្នេះទ្រង់បានមានព្រះបន្ទូល ហើយការនោះក៏មានកំណើតឡើង; ទ្រង់បានបង្កគាប់
ហើយវាក៏បានតាំងនៅម៉្លេះ។ ទំនុកតម្កក់ 33:8, 9។

អំណាចចូលប្រែខិតដដែល ដែលបានបង្កកំណើតលោកិយ ត្រូវបានព្រះគ្រីស្ទប្រើ
ដើម្បីបំប្លែងមនុស្ស។

ថាពលចូលប្រែខិតដែលបានហៅពីពលលោកទាំងឡាយឲ្យមានអត្ថិភាព
ស្ថិតនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ព្រះបន្ទូលនេះប្រទានអំណាច; វាបង្កកំណើតជីវិត។
គ្រប់ព្រះបញ្ញាគឺជាព្រះសន្តូរ; កាលណាត្រូវបានទទួលយកដោយឆន្ទៈ
ហើយទទួលបានចូលទៅក្នុងពរលឹង វាទាំងមូលនូវជីវិតរបស់ព្រះអង្គអនុគ្រា។
វាប្រសើរលើសភាពធម្មជាតិ ហើយបង្កកំណើតពរលឹងឡើងវិញតាមរូបព្រះ។

«ជីវិតដែលបានប្រទានដូចនេះ ក៏ត្រូវបានទ្រង់រក្សាដោយរបៀបដូចគ្នាផងដែរ។
“មនុស្សនឹងរស់នៅដោយគ្រប់ព្រះបន្ទូលដែលចេញមកពីព្រះឱស្សរបស់ព្រះ” (Matthew
4:4)»។ Education, 126.

វិវរណៈនៃព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ផុតចោតសំខាន់លើរបៀបដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ
ត្រូវបានបញ្ចូលជូនមកកាន់មនុស្ស។ វាចេញមកពីព្រះវរបិតា ទៅកាន់ព្រះរាជបុត្រ
ទៅកាន់ទេវតា ទៅកាន់ហោរាម្ចាស់ ដែលសរសេរវាចុះ
ហើយផ្សព្វផ្សាយទៅកាន់ក្រុមជំនុំទាំងឡាយ។ ដំណើរការនៃការប្រកាសវិញនាក់ទង
ដែលបានកំណត់បង្ហាញនូវដើម និងនូវចុងសង្ឃឹរវិវរណៈ
ក៏ត្រូវបានបង្ហាញជាប្រភពដោយជណ្តើររបស់យ៉ាកុប ដែលមានទេវតាឡើង
និងចុះតាមជណ្តើរនោះ។ វាក៏ត្រូវបានបង្ហាញជាប្រភពដោយបំពង់មាសពីរបស់សាការី
ដែលនាំយកប្រដេចចូលទៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ។ ដំណើរការនៃការប្រកាសវិញនាក់ទងព្រះ

និងមនុស្សស គឺជាបុរាណបទមួយនៃនាយព្រះគម្ពីរ
ហើយសារនៃតួរមានផ្សេងៗទៀតនោះ មានអំណាចបង្កកើត
ដល់មានបង្កកើតចក្ខុវិស័យ។
ក្នុងដំណើរការនៃការប្រកាសវិទ្យាទាក់ទងនឹងពួកទីមួយនៃសៀវភៅវិវរណៈ ត្រូវយល់ថា
សារនៃមានបុរាណបទត្រូវបានកែសម្រួលដល់ក្រុមជំនុំទាំងឡាយ
មានអំណាចក្នុងការប្រែប្រួលអ្នកក្សានុវត្តន៍មេនាគុយកុលាយជាអ្នកកើតឡើងនៃភាសានាក់។

មិនថាយើងពិចារណាអំពីការចាប់ផ្តើម ឬចុងបញ្ចប់នៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់
ឬព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីទេ សារនោះគឺដូចគ្នា។ ព្រះកំពុងប្រកាសសារព្រះមានចុងក្រោយ
ហើយសារនោះផ្ទុកនូវអំណាចបង្កកើតរបស់ព្រះ បុរសនិប្បិតត្រូវបាន
ហើយត្រូវបានកាន់ខ្ជាប់ដោយអស់អ្នកក្នុងលោកនាពេល។ សារនៃសម្បទាននេះ
ត្រូវបានដាក់នៅក្នុងក្របខណ្ឌដ៏ទៃទៀតនៃ អាល់ហ្វា និង អូមេហ្គា។ ការចាប់ផ្តើម
កណ្តាល និងចុងបញ្ចប់។ អក្សរហេប្រឺប៊ីដលើរួមគ្នាបង្កកើតជាពាក្យ “សច្ចក្រឹត”
គឺជាដំណឹងល្អអស់កល្បបដានិច្ច ហើយអក្សរទាំងនោះ និងន័យរបស់វា
ព្រមទាំងពាក្យដែលបង្កកើតឡើងនៃពេលវេលាផ្សេងៗគ្នា សម្រាប់នូវគោលការណ៍នោះ
ហើយក៏សម្រាប់ព្រះអង្គគង់លើ អាល់ហ្វា និង អូមេហ្គា ផងដែរ។
វាសង្កត់ធ្ងន់លើអំណាចបង្កកើតរបស់ព្រះអង្គ។
ពាក្យបីចុងក្រោយនៃសៀវភៅនៃការបង្កកើត
ពាក្យនីមួយៗចាប់ផ្តើមដោយអក្សរប៊ីនោះ តាមលំដាប់ដល់បង្កកើតជាពាក្យ
“សច្ចក្រឹត”។

ពាក្យបីដែលជាចុងបញ្ចប់នៃសៀវភៅអំពីការបង្កកើត ចាប់ផ្តើមដោយអក្សរប៊ី
ដលើរួមគ្នាបង្កកើតជាពាក្យថា «សច្ចក្រឹត»។ ពាក្យបីចុងក្រោយនៃគម្ពីរនោះ
ចាប់ផ្តើមដោយអក្សរ Α (Aleph), Μ (Mem), និង Τ (Tav) តាមលំដាប់។
ពាក្យបីនោះត្រូវបានបកប្រែថា «ព្រះ», «មានបង្កកើត» និង «មានផ្ទុក»។
ពាក្យបីនេះនីមួយៗ ចាប់ផ្តើមដោយអក្សរ Α (Aleph), Μ (Mem), និង Τ (Tav)
តាមលំដាប់នោះដែរ ហើយបន្តថែរក្សាសង្កត់ធ្ងន់លើភាពពេញលេញ
និងរបៀបរៀបរយនៃការរៀបរាប់អំពីការបង្កកើត។ លំនាំនេះត្រូវបានអ្នកអធិបូហយជន
ភិយ្យដាក់សម្គាល់ថាជាលក្ខខណៈភាសាវិទ្យាដ៏គួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍មួយនៃក្នុងបទភាសា
ប្រើ។

រឿងនៃការបង្កកើតចាប់ផ្តើមដោយពាក្យថា «នៃដើមកាល»
ហើយបញ្ចប់ដោយពាក្យប៊ីម៉ាត់ដល់តំណាងឱ្យអាល់ហ្វា និងអូមេហ្គា
គឺជាការចាប់ផ្តើម និងការបញ្ចប់ ជាព្រះទីមួយ និងព្រះទីចុងក្រោយ។
អំណាចចូលប្រើឱ្យដល់មានបង្កាញនៃក្នុងសក្តិភាពនៃលោកុបតុគី ចាប់ផ្តើម
និងបញ្ចប់ដោយហត្ថលេខារបស់អ្នកភាសាវិទូដ៏អស្ចារ្យ។

អ្វីមួយដ៏ប្លែកដ៏ល្អបង្កាញអំពីអ្វីមួយចុងក្រោយ
នោះហើយជាអ្វីដែលពុំយកវិញ្ញាបនបត្រសង្កត់ធ្ងន់
នៃពេលវេលាដោយការសរសេរអំពីអ្វីដែលមាននៃពេលវេលា
គាត់ក៏បានសរសេរនៃពេលវេលាដ៏ណាស់គ្នាអំពីអ្វីដែលនឹងកើតមានផងដែរ។

សារព្រះមានចុងក្រោយរបស់អលើយ៉ា
ដល់ត្រូវបានបង្កាញនៃចុងបញ្ចប់នៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់

បញ្ជាក់អំពីគោលការណ៍ទំនាយដដែលនេះ នៅក្នុងបរិបទនីមួយៗត្រូវបានចែងឡើងវិញ
និងគួរតែកាត់ទាំងប្រាំពីរចុងក្រោយដដែលក្នុងខិត្តបិណ្ឌ។

«ក្នុងនាមនៃការលើកឡើងជាលើកដំបូង» និងអ្វីៗទាំងអស់ដដែលកំណត់ឲ្យ គឺជា
«ស៊ីមគ្រោះ» ដដែល «សច្ចក្រឹត្យសម្រាប់សម័យបច្ចុប្បន្ន»
គួរដាក់ឲ្យស្ថិតនៅក្នុងនោះ។ ស៊ីមគ្រោះនោះគឺជា
«ក្នុងនាមនៃការលើកឡើងជាលើកដំបូង» ដដែលក៏ជាលក្ខណសម្បត្តិមួយនៃព្រះផងដែរ។

នៅក្នុងគម្ពីរដានីយ៍ដៃ ដដែលកំណត់ឲ្យការចាប់ផ្តើមនៃអាជីវកម្ម
និងគម្ពីរវិវរណៈ ដដែលកំណត់ឲ្យចុងបញ្ចប់នៃអាជីវកម្ម
យើងឃើញសមភាពសរុបគ្នាដ៏អស្ចារ្យជាច្រើន
នៃពេលវេលាពិនិត្យតាមគោលការណ៍ថា
អ្វីដែលកើតមុនបង្ហាញជាគំរូដល់អ្វីដែលកើតក្រោយ។
គម្ពីរដានីយ៍ដៃបង្ហាញអំពីលក្ខណៈមួយរបស់ព្រះយស្ទីរ នៅពេលដែលវាប្រើព្រះនាម
«ប៉ាល់ម៉ូនី» ដដែលមានន័យថា អ្នករាប់អាថ៌កំបាំងដ៏អស្ចារ្យ។
ដានីយ៍ដៃកំណត់នូវព្រះយស្ទីរថាជា មីកាអែល មហាវេតា ផងដែរ។
យ៉ូហានគួរឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពដូចដានីយ៍ដៃដែរ ហើយគាត់កំណត់អត្តសញ្ញាណ
មិនមែនជាម្ចាស់នៃគោលការណ៍ទូទៅ ឬជាមេដឹកនាំនៃពួកទេវតាទេ ប៉ុន្តែជាម្ចាស់នៃភាសា។
នៅពេលដែលយើងពិចារណាព្រះយស្ទីរថាជាម្ចាស់នៃអក្ខរកម្ម
យើងគួរពិចារណាទំនុកតម្កល់ 119 ដដែលជាជំពូកដ៏ធំគ្រប់គ្រាន់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ។

ទំនុកតម្កល់ ១១៩ ជាកំណត់បែបអក្សរក្រមសម្រាប់អក្សរដើម មានន័យថា
អក្សរដើមនៃគ្រប់ក្រុមខ្លាំងប្រាំបី ចាប់ផ្តើមដោយអក្សរដូចគ្នា។
ក្នុងអក្សរក្រមភាសាហាព្រើរ មានអក្សរចំនួនមកពីរ ដូចនេះក៏មានផ្នែកចំនួនមកពីរ
ដដែលផ្នែកនីមួយៗមានខ្លួនប្រាំបី។
ផ្នែកនីមួយៗចាប់ផ្តើមដោយអក្សរមួយតាមលំដាប់អក្សរក្រម ហើយបន្ទាប់មក
ខ្លាំងប្រាំបីដដែលកំណត់ឲ្យអក្សរនោះ សុទ្ធជាចាប់ផ្តើមដោយអក្សរនោះដែរ។
សម្រាប់អក្សរនីមួយៗ មានខ្លួនប្រាំបី ដូចនេះ ខ្លាំងប្រាំបី
គុណនឹងអក្សរមកពីរនៃអក្សរក្រមភាសាហាព្រើរ
ស្មើនឹងបន្ទាប់ចំនួនមួយរយចិត្តសិបប្រាំមួយ។
ទំនុកតម្កល់នេះសង្កត់ធ្ងន់លើការគោរពតាមព្រះជាម្ចាស់
ដដែលជាព្រះនៃប្រៀបប្រៀបរយ
(ហេតុនេះហើយមានជាន់សម្ព័ន្ធជបបែបអក្សរក្រមសម្រាប់អក្សរដើម)
មិនមែនជាព្រះនៃភាពច្របូកច្របល់ឡើយ។

ប្រធានបទដ៏ល្អប្រសើរមួយទៀតនៅក្នុង ទំនុកតម្កល់ 119
គឺសច្ចក្រឹត្យសម្រាប់ដំណើរការថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺគ្រប់គ្រាន់ទាំងស្រុង។
នៅទូទាំងទំនុកតម្កល់នេះ
មានពាក្យខុសគ្នាចំនួនប្រាំបីដដែលសំដៅទៅលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គឺ៖ ក្រឹត្យវិន័យ
ទីបន្ទាល់ បញ្ញត្តិ លក្ខខណ្ឌ បទបញ្ជា សច្ចក្រឹត្យវិន័យ ព្រះបន្ទូល
និងក្រឹត្យក្រម។ សុទ្ធតែគ្រប់ខ្លាំងអស់ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគួរឲ្យរំលឹកឡើង។
ទំនុកតម្កល់ 119 មិនត្រឹមតែបញ្ជាក់អំពីលក្ខណៈរបស់ព្រះគម្ពីរប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែក៏បញ្ជាក់ថា
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគួរឲ្យបញ្ចាំងយ៉ាងពិតប្រាកដនូវលក្ខណៈរបស់ព្រះអង្គផងដែរ។

សូមកត់សម្គាល់គុណកុខណៈទាំងនេះរបស់ព្រះ ដដែលគួរឲ្យមានបដិហារនៅក្នុង
ទំនុកតម្កករ 119:

1. សច្ចកុត្តិសុចរិត (ខ ៧, ៦២, ៧៥, ១០៦, ១២៣, ១៣៨, ១៤៤, ១៦០, ១៦៤, ១៧២)
2. ភាពសុមោះត្រង់ (ខ 42)
3. សច្ចកុត្តិពិត (ខ 43, 142, 151, 160)
4. ភាពសុមោះត្រង់ (ខទី 86)
5. ភាពមិនប្រែប្រួល (ខ ៨៩)
6. ភាពអស់កល្បបដានិច្ច (ខ 90, 152)
7. ពន្យល់ (ខទី ១០៥)
8. ភាពបរិសុទ្ធ (ខទី 140)

ទំនុកតម្កករនេះចាប់ផ្តើមដោយសូមមេត្តាសម្គាល់ថា «មានពរ»
គឺអស់អនក្នុងលែងល្អរបស់គេតែឯង។ អនក្នុងលែងល្អនេះតាមភូមិភាគនីមួយៗរបស់ព្រះ
អនក្នុងលែងល្អតាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ហើយស្រដៀងនឹងអស់ពិធីតុត។
ទាំងនេះជាបង្កើនសម្រាប់យើងនៅក្នុងទំនុកតម្កករដ៏អស្ចារ្យនេះ។
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបង្កើនយើងមានបុណ្យ
បណ្តុះបណ្តាលយើងក្នុងសច្ចកុត្តិសុចរិត និងបំពាក់យើងសម្រាប់គ្រប់ទាំងការល្អ (2
Timothy 3:15-17)។

ជាក់ជាមិន ទំនុកតម្កករ ១១៩ ជាផ្លូវកែប្រែប្រួលបទដ្ឋាននៃចិត្តមិនទាន់មានដំណ
ោះស្រាយច្បាស់លាស់នៅក្នុងពិភពសាសនា។ វាក៏ពិតជាដ៏សំណូមពរ
ខណៈណាជាឧត្តមពីរកណ្តាលនៃព្រះគម្ពីរ ហើយជំពូកណាជាជំពូកកណ្តាលនៃព្រះគម្ពីរ។
បុរសនិប្បិទអនក្នុងលែងល្អតាមអ៊ីនធឺណិត អនក្នុងយើងការជជែកកែតម្រូវផ្សេងៗ
ដល់ផ្ទៃក្នុងចិត្តយើងដែលអនក្នុងលែងល្អព្រះគម្ពីរបោះពុម្ពពណ៌ និងរឿងផ្សេងៗទៀតដូចនេះ។
បញ្ហានៃគ្រប់មតិនៅក្នុងការជជែកកែតម្រូវនេះ គឺថា
និយមន័យនៃកណ្តាលនៃព្រះគម្ពីរ មិនថាជាឧត្តមពីរ ឬជាជំពូក
គួរឲ្យមានកំណត់ដោយព្រះអង្គតែឯងនៃព្រះគម្ពីរ មិនមែនដោយសិស្សសិក្សា
ឬអ្នករិះគន់ព្រះគម្ពីរដែលជាមនុស្សឡើយ។

ព្រះគម្ពីរបង្ហាញថា អ្វីៗទាំងអស់មានទាំងការចាប់ផ្តើម និងការបញ្ចប់។
គ្រប់ការទាំងអស់សុទ្ធតែមានកំណត់របស់វា។

សម្រាប់គ្រប់ទាំងអស់ មានរដូវកាលមួយ
ហើយសម្រាប់គ្រប់គោលបំណងទាំងអស់នៅក្នុងរោងចក្រ មានពេលវេលាមួយ៖
មានពេលសម្រាប់កំណើត ហើយមានពេលសម្រាប់ស្លាប់; មានពេលសម្រាប់ដាំ
ហើយមានពេលសម្រាប់ដកឡើងនូវអ្វីដែលបានដាំ។ សាស្ត្រ 3:1, 2

មានពេលសម្រាប់កំណើត ហើយមានពេលសម្រាប់សច្ចកុត្តិសុចរិត
ប៉ុន្តែក៏មានជីវិតដ៏ល្អក្នុងកំណើតមាននៅកណ្តាលរវាងការចាប់ផ្តើម
និងការបញ្ចប់នៃជីវិតរបស់យើងផងដែរ។ កំណើតជាមួយខណៈដ៏ខ្ពស់មួយក្នុងពេលវេលា
ដូចគ្នានឹងសច្ចកុត្តិសុចរិតផងដែរ។ ជីវិតគឺជាចន្លោះកណ្តាល
ហើយជាទូទៅមានបុរសគូតិជាប់ទាក់ទងនឹងវាច្បាស់ជាងពេលវេលាដ៏ល្អក្នុង
និងពេលវេលាដ៏ល្អផងដែរ។

នៅក្នុង «ក្បួននៃការលើកឡើងជាលើកដំបូង» ផ្នែកកណ្តាល
ជាទូទៅមានសក្ខីភាពមុនច្បាប់ជាដើម និងចំណុចចុង។ ការស្រង់រកឧប្ប
ប្បដ្ឋកម្ម ក្នុងព្រះគម្ពីរ ហើយកំណត់ថាជាផ្នែកកណ្តាល
គឺជាការមិនអើពើចំពោះភស្តុតាងក្នុងព្រះគម្ពីរ ទោះបីជាការចាប់ផ្តើម
និងការបញ្ចប់ ជាសារៈសំខាន់ គ្មានតែជាចំណុចនៅក្នុងពេលវេលាដោយ;
ផ្នែកកណ្តាល ជាទូទៅ គឺជារយៈពេលមួយនៃពេលវេលា។ ពិតណាស់ ការចាប់ផ្តើម
ការបញ្ចប់ និងផ្នែកកណ្តាល នឹងសរុបគ្នានឹងគ្នា ទោះបីជាជាញឹកញាប់
សញ្ញាសម្គាល់ដូចគ្នានៅទីបញ្ចប់ គឺផ្ទុយពីការចាប់ផ្តើមក៏ដោយ។

ព្រះយេស៊ូវបានសម្គាល់យ៉ូហាន ហាទីសូថជាអលើយ៉ា
ហើយពួកគេទាំងពីរបង្ហាញដល់ព្រឹត្តិការណ៍ទំនាយដូចគ្នា
ប៉ុន្តែអលើយ៉ាត្រូវបានស្តាប់អាក្រក់មុន (យសេបេលែ) បង្កើតបង្កើន
ដល់មានស្រង់រកចាប់យុំ និងសម្លាប់អលើយ៉ា ប៉ុន្តែនោះមិនដល់ធុរៈវិធានឡើយ។ យ៉ូហាន
ដល់ជានិមិត្តរូបនៃអលើយ៉ា ត្រូវបានស្តាប់អាក្រក់មុន (ហង្ស៊ាស) ស្រង់រកចាប់យុំ
និងសម្លាប់គាត់ ហើយនាងបានធុរៈវិធាននោះមែន។ អលើយ៉ា
និងយ៉ូហានជានិមិត្តរូបដល់អាចជំនួសគ្នាបាន
ប៉ុន្តែពួកគេមានលក្ខណៈទំនាយខុសៗគ្នាផ្សេងគ្នា
ទោះជាយ៉ាងណាក៏នៅតែស្របគ្នាទៅវិញទៅមក។ អលើយ៉ាមិនដល់សម្លាប់ទេ
យ៉ូហានវិញបានសម្លាប់។ ការយល់ដឹងថាសញ្ញាសម្គាល់តាមទំនាយដល់តម្រឹមសរុបគ្នាជាញឹក
ញាប់ជាលក្ខណៈផ្ទុយគ្នា អនុញ្ញាតឱ្យអស់អនុកដល់បុរាណចង្អុល យើងឃើញថា
ចំណុចកណ្តាលនៃព្រះគម្ពីរគឺ ទំនុកតម្កករឹង 118។

នៅពេលយើងប្រើតម្លៃការណ៍នៃច្បាប់អំពីការលើកឡើងជាលើកដំបូង
ដូចដល់យើងមានកំពុងកំណត់ន័យវា យើងឃើញថា
ការចាប់ផ្តើមនៃកណ្តាលព្រះគម្ពីរគឺ ទំនុកតម្កករឹង ១១៧
ជាជំពូកខ្ទប់បំផុតក្នុងព្រះគម្ពីរ ដល់មានពីរខណ្ឌ។ បន្ទាប់ពីនោះគឺជំពូក ១១៨
ដល់ជាកណ្តាលព្រះគម្ពីរ ហើយបន្ទាប់ពីជំពូក ១១៨ គឺ ១១៩
ដល់ជាជំពូកដំបូងបំផុតក្នុងព្រះគម្ពីរ និងជាចុងបញ្ចប់នៃកណ្តាលព្រះគម្ពីរ។
ព្រះអ្នកភាសាដ៏អស្ចារ្យបានសម្គាល់ការចាប់ផ្តើមដោយជំពូកខ្ទប់បំផុត
ហើយបន្ទាប់មកសម្គាល់ចុងបញ្ចប់ដោយជំពូកដំបូងបំផុត។
ជំពូកទាំងពីរនេះគឺផ្ទុយគ្នា។ ការចាប់ផ្តើមគឺជាគ្រាប់ពូជ
ហើយចុងបញ្ចប់គឺជាកន្លងដល់រុក្ខជាតិដល់មានពញ្ជើយលូតលាស់ពញ្ជើយ
ត្រូវបានអភិវឌ្ឍ ជាកន្លងដល់សក្ខីភាពទាំងអស់ដល់សុចិត្តនៅក្នុងកណ្តាល
ត្រូវបានចងក្រងជាប់ចូលគ្នា។ សូមកត់សម្គាល់ ទំនុកតម្កករឹង ១១៧។

ឱ អស់ទាំងបុរាណជាតិនានាអើយ ចូរសរសើរដល់ព្រះយេស៊ូវ;
អស់ទាំងបុរាណលរដ្ឋបទាំងឡាយអើយ ចូរសរសើរព្រះអង្គចុះ។
ដ្បិតសេចក្តីសប្បុរសដ៏មេត្តាករុណារបស់ព្រះអង្គ មានផ្ទុយចំពោះយើង;
ហើយសេចក្តីពិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ សុចិត្តសុចរិតនៅអស់កល្បជានិច្ច។
ចូរសរសើរដល់ព្រះយេស៊ូវ។ ទំនុកតម្កករឹង 117:1, 2.

ពាក្យដល់យើងកំពុងពិចារណា ដល់បង្កើតឡើងដោយអកុសល ត្រូវបានបកប្រែថា
«សេចក្តីពិត» នៅក្នុងខន្តីរី ហើយកំណត់ឱ្យដឹងដល់កណ្តាលនៃព្រះគម្ពីរ
(កណ្តាលនៃព្រះគម្ពីរ គឺ ទំនុកតម្កករឹង 117-119)។ ចុងកណ្តាល គឺ ទំនុកតម្កករឹង

119។ ទំនុកតម្កល់ 118 គឺជាកណ្តាលនៃកណ្តាល។ ទំនុកតម្កល់ 118
ស្ថិតនៅចន្លោះរវាងជំពូកខ្ទប់បំផុត និងជំពូកដែលបំផុតក្នុងព្រះគម្ពីរ
ហើយជំពូកខ្ទប់បំផុត ដែលជាដើមកំណត់ បង្ហាញអំពីពាក្យ «សច្ចក្រឹត»
ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអក្សរ
ដែលតំណាងឲ្យជំហានបីនៃដំណើរការអស់កល្បជានិច្ច
ហើយជាគ្រោងសម្រាប់ការយល់អំពីសច្ចក្រឹត។ គ្រោងនេះ
គឺជាគោលការណ៍ដែលតំណាងឲ្យលក្ខខណៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទ អាណិត និង អូមហេតា។

ចុងបញ្ចប់នៃផែនការកណ្តាល ដែលជាជំពូក ១១៩
គឺជាកំណត់អក្សរតាមលំដាប់អក្សរដែលបានដាក់នៅកណ្តាលព្រះគម្ពីរ
ដោយសង្កត់ធ្ងន់លើព្រះអង្គជាអនុកភាសាវិទ្យាស្រាវជ្រាវ។ នៅក្នុងជំពូក ១១៩
ពាក្យដែលមួយត្រូវបានបកប្រែថា «សច្ចក្រឹត» ចំនួនបួនដង។

ក្នុងក្របខណ្ឌនៃសច្ចក្រឹតចេញពីមាត់របស់ខ្ញុំទាំងស្រុងឡើយ
ពីព្រោះខ្ញុំបានសង្ឃឹមលើសច្ចក្រឹតនិច្ចន័យរបស់ខ្ញុំ។ ខ ៤៣។

សច្ចក្រឹតសុចរិតរបស់ខ្ញុំជាសច្ចក្រឹតសុចរិតនៃអស់កល្បជានិច្ច
ហើយក្រុមនិយមរបស់ខ្ញុំគឺជាសច្ចក្រឹត។ ខ 142។

ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ខ្ញុំនឹងនាំទៅជិត
ហើយបញ្ចេញក្តីទាំងអស់របស់ខ្ញុំសុទ្ធជាជាសច្ចក្រឹត។ ខ ១៥១។

ព្រះបន្ទូលរបស់ខ្ញុំជាសច្ចក្រឹតតាំងពីដើមមក
ហើយគ្រប់ទាំងសច្ចក្រឹតនិច្ចន័យសុចរិតរបស់ខ្ញុំ ស្ថិតស្ថេរនៃអស់កល្បជានិច្ច។
ខ ១៦០។

សច្ចក្រឹតនៃក្នុងខ្ញុំនេះ គឺជាច្បាប់មួយនៃព្រះបន្ទូលទំនាយក្នុងព្រះគម្ពីរ
ដែលកំណត់ទីបញ្ចប់ពីដើមកំណើត ហើយសច្ចក្រឹតនៃក្នុងខ្ញុំនេះគឺថា អាណិត និង អូមហេតា
បានដាក់ហត្ថលេខារបស់ខ្ញុំលើកណ្តាលព្រះគម្ពីរ
ដូចដែលខ្ញុំបានជឿចំពោះដើម និងចំពោះទីបញ្ចប់ផងដែរ។
ហត្ថលេខារបស់ព្រះអង្គទីមួយ និងទីចុងក្រោយ គឺជា «គ្រោងការណ៍»
សម្រាប់ការបង្ហាញសារព្រមទាំងចុងក្រោយនៃវេតាទីបី។
ផ្នែកចុងក្រោយនៃកណ្តាលនេះ រួមមានបួនខ្ទប់ ដែលប្រើពាក្យដែលបានបកប្រែថា
«សច្ចក្រឹត» បើទោះបីជាការយោងទីបួនត្រូវបានបកប្រែត្រឹមត្រូវថា «ពិត» ក៏ដោយ។
ខ្ទប់ក្រោយបំផុតក្នុងចំណោមបួនខ្ទប់នេះ បញ្ជាក់ថា «តាំងពីដើមកំណើតមក»
ព្រះបន្ទូលនេះគឺ «ពិត»។

នៅដើមកំណើត ក្នុងរឿងរ៉ាវនៃការបង្កើតនៃក្នុងលោកុបបត្តិ ជំពូក ១ និង ២
ពាក្យ «សច្ចក្រឹត» ទោះបីមិនមានសរសេរដោយផ្ទាល់ក៏ដោយ
ក៏ត្រូវបានតំណាងនៅក្នុងពាក្យបីចុងក្រោយនៃរឿងរ៉ាវការបង្កើត
ដូចជាពាក្យនីមួយៗចាប់ផ្តើមដោយអក្សរ តាមលំដាប់ ដែលបង្កើតជាពាក្យ
«សច្ចក្រឹត»។ នៅដើមកំណើត មានព្រះបន្ទូល ហើយដោយសារព្រះអង្គ
អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើង
ហើយសក្ខីភាពនៃការបង្កើតនៃក្នុងលោកុបបត្តិចាប់ផ្តើមដោយពាក្យ
«នៅដើមកំណើត» ហើយបញ្ចប់ដោយពាក្យបីដែលតំណាងឲ្យសច្ចក្រឹតទាំងឡាយ
ដែលពាក់ព័ន្ធនឹងគុណលក្ខខណៈមួយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលនៅក្នុងអសោយ

គួរឲ្យមានកំណត់ថាជាភស្តុតាងថា ព្រះអង្គគឺជាព្រះតម្លៃយគត់។

កណ្តាលនៃព្រះគម្ពីរ (ទំនុកតម្កល់ 117-119) ចាប់ផ្តើមនូវដំណាក់កាល 117 ដោយយោងទៅកាន់សច្ចក្នុងពិភពលោក ការចាប់ផ្តើមដំណាងឲ្យទីបញ្ចប់ តាមរយៈការប្រព្រឹត្តិការណ៍ «សច្ចក្នុងពិភព»។ ពាក្យនេះគួរឲ្យមានបង្កកចិត្តឡើងដោយអកុសលបី ដែលដំណាងឲ្យដំណឹងល្អអំពីអស់កល្បជានិច្ច និងសាររបស់ទេវតាទាំងបី ហើយកំណត់សម្គាល់ទីបញ្ចប់នៃរឿងរ៉ាវនៃការបង្កកចិត្ត។ ទីបញ្ចប់នៃកណ្តាលនៃព្រះគម្ពីរ គឺជាការបង្ហាញអកុសលក្នុងអំឡុងពេលនៃអនាគតសាសនាដែលអស្ចារ្យមានបង្កកចិត្តឡើង ដើម្បីបង្កកចិត្តការយល់ដឹងថា អ្វីដែលកំពុងគួរឲ្យមានបរិកសម្បជននៃឥឡូវនេះអំពីព្រះលក្ខណៈរបស់ទ្រង់ គឺសរុបតាមនិយមន័យនៃពាក្យ «វិវរណៈ» ឧបិស្វរណៈនៃព្រះយស្ទីវគ្រីស្ទ។ ជាសារមួយដែលគួរឲ្យមានការរៀបចំឡើង ដើម្បីបង្ហាញទិដ្ឋភាពមួយនៃព្រះលក្ខណៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលរហូតមកទល់នឹងពេលនេះ មិនទាន់គួរឲ្យមានទទួលស្គាល់យ៉ាងពេញលេញទេ បើសិនជាមានការទទួលស្គាល់សោះ។ វិវរណៈនោះសរុបគ្នាគឺជាបន្ទុកនៃបុរសគ្រីស្ទគ្រប់គ្រងចុងក្រោយ ពីព្រោះបុរសគ្រីស្ទគ្រប់គ្រងចុងក្រោយរួមបញ្ចូលភស្តុតាងនៃការខិតខំរបស់ព្រះ ក្នុងការបរិកសម្បជននៃអង្គក្នុងតាមរយៈនាមនា ខណៈដែលបុរសគ្រីស្ទរបស់ទ្រង់មានលក្ខណៈដាច់ខាត។

«គោលការណ៍ដ៏អស្ចារ្យនៃក្រឹត្យវិន័យ ដែលជាសារសំខាន់នៃព្រះលក្ខណៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ គួរឲ្យមានបង្ហាញរួមបញ្ចូលនូវក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទលើក្នុង។ អនុកណ្តាលនៃសង្គមនៃគោលការណ៍ទាំងនោះ គឺកំពុងសង្គមនៃព្រះគ្រីស្ទ ជាមួយនឹងអស់កល្បជានិច្ច។ ក្នុងការទទួលព្រះបន្ទូល យើងទទួលព្រះគ្រីស្ទ។ ហើយមានតែអ្នកទាំងឡាយដែលទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់តាមរបៀបនេះប៉ុណ្ណោះ ដែលកំពុងសង្គមនៃទ្រង់។ «ឧបិស្វរណៈអនុកណ្តាលអាចដាក់គ្រឹះផ្សេងទៀត ក្នុងពិភពនៃសង្គមនៃគោលការណ៍ ដោយគឺជាព្រះយស្ទីវគ្រីស្ទ»។ ១ កូរិនថូស ៣:១១។ «ហើយក្នុងពិភពនេះ គុមានសច្ចក្នុងសង្គមនៃគោលការណ៍ផ្សេងទៀតឡើយ ឧបិស្វរណៈនៃក្រុមមេ គុមានព្រះនាមនៃផ្សេងទៀតដែលមានបុរសនៃដល់មនុស្សសល់ ដោយសារព្រះនាមនោះយើងគួរឲ្យមានសង្គមនោះ»។ កិច្ចការ ៤:១២។ ព្រះគ្រីស្ទ ជាព្រះបន្ទូល ជាការបរិកសម្បជននៃព្រះជាម្ចាស់—ជាការបង្ហាញព្រះលក្ខណៈរបស់ទ្រង់ ក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ សច្ចក្នុងសង្គមរបស់ទ្រង់ និងព្រះជីវិតរបស់ទ្រង់—គឺជាគ្រឹះតម្លៃយគត់ដែលយើងអាចសង្ខេប ដើម្បីបង្កកចិត្តលក្ខណៈមួយដែលនឹងស្ថិតស្ថេរ»។ កូរិនថូស ១៤៨។

ជាពិភពលោក នៅមានអ្វីៗជាច្រើនទៀតដែលគួរឲ្យយកចិត្តទុកដាក់ទាក់ទងនឹងសច្ចក្នុងពិភពនេះ ប៉ុន្តែយើងនឹងបញ្ចប់គ្រឹះនេះសិន។